ŚLĄSKO-DĄBROWSKI DZIENNIK WOJEWÓDZKI

NR 12 KATOWICE, DNIA 30 KWIETNIA 1946

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY

175.

USTAWA

z dnia 23 lutego 1939 r.

o zespoleniu samorządu szkolnego z samorządem terytorialnym.

(Przedruk z Dziennika Ustaw R. P. Nr 16, poz. 93 z dnia 6 marca 1939 r.)

Art. 1. (1) Powołuje się specjalne organy samorządu terytorialnego: komisje oświatowe oraz komitety szkolne dla współdziałania z władzami szkolnymi i dla wypełniania zadań w zakresie realizacji powszechnego nauczania i dokształcania, zakładania, utrzymywania i budowy publicznych szkół powszechnych i dokształcających oraz dla wykonywania innych prac, podejmowanych przez samorząd terytorialny w dziedzinie oświaty i kultury.

(2) Znosi się dotychczasowe organy samorządu szkolnego; zakres ich działania przechodzi na komitety szkolne i na właściwe organy samorządu terytorialnego w granicach, określonych w ustawie niniejszej.

Art. 2. Komisja oświatowa gminy wiejskiej lub miejskiej:

1) stawia wnioski do budżetów i opiniuje preliminarze budżetowe poszczególnych publicznych szkół powszechnych i dokształcających i preliminarz budżetu gminy na cele szkolnictwa, oświaty i kultury oraz czuwa nad zużytkowaniem sum, przeznaczonych w budżecie gminy na te cele;

2) opiniuje wszystkie sprawy szkolne i oświatowo-kulturalne, mające być przedmiotem uchwał organów ustrojowych gminy;

3) stawia i opiniuje wnioski, dotyczące niesienia przez gminy pomocy organizacjom i instytucjom oświatowym w zakresie spraw, przewidzianych w pkt. 6) i 7);

4) bada potrzeby publicznych szkół powszechnych i dokształcających oraz oświaty pozaszkolnej i przygotowuje w tym zakresie wnioski do właściwych władz szkolnych;

5) wypowiada opinię o projektach zmian sieci publicznych szkół powszechnych i wnioskach, dotyczących zakładania szkół dokształcających, oraz może występować do władz szkolnych z wnioskami w tych sprawach;

6) inicjuje powstawanie i współdziała w organizacji i prowadzeniu utrzymywanych przez samorząd terytorialny szkół oraz instytucyj oświatowych, wychowawczych i zdrowotnych, jak: przedszkola, bursy szkolne, biblioteki, ośrodki kultury wiejskiej, świetlice oświatowe, osiedla i poradnie szkolne, boiska i urządzenia sportowe i t. p.;

7) inicjuje i współdziała w organizacji i prowadzeniu prac w zakresie oświaty pozaszkolnej;

8) inicjuje i współdziała w organizacji dla szkół publicznych opieki nad zdrowiem uczniów oraz w zapewnieniu odpowiednich warunków higieniczno-sanitarnych pomieszczeń, terenów szkolnych i t. p.;

9) inicjuje i współdziała w organizacji pomocy materialnej dla niezamożnych uczniów celem dalszego kształcenia;

10) współdziała z komitetami szkolnymi;

11) współdziała w budowie publicznych szkół powszechnych oraz podejmuje inicjatywę w tym zakresie;

12) załatwia inne sprawy, powierzone jej przez osobne przepisy i właściwe organy gminy.

Art. 3. (1) W skład komisji oświatowej gminy wiejskiej lub miejskiej wchodzą, jako członkowie:

1) przełożony gminy, jako przewodniczący komisji;

2) trzech członków, wybranych przez radę gminną spośród lub spoza jej grona;

3) dwóch nauczycieli publicznych szkół powszechnych, delegowanych przez inspektora szkolnego;

4) dyrektor lub kierownik szkoły średniej ogólnokształcącej, zawodowej lub dokształcającej, delegowany przez kuratora okręgu szkolnego, jeżeli szkoła taka na obszarze gminy istnieje;

5) inne osoby, powołane przez komisję, nie więcej jednak, niż dwie.

(2) Komisja wybiera ze swego grona sekretarza.

(3) Poza tym w posiedzeniach komisji oświatowej gminnej mogą brać udział: inspektor szkolny lub jego zastępca oraz delegat komisji oświatowej powiatowej z prawem zabierania głosu poza koleją mówców, prócz tego na zaproszenie przewodniczącego komisji przedstawiciele prawnie uznanych wyznań, lekarze szkolni, kierownicy szkół, przewodniczący komitetów szkolnych i inne osoby; wymienione w ustępie niniejszym osoby mają prawo głosu doradczego.

Art. 4. Komisja oświatowa gminy wiejskiej lub miejskiej w miastach niewydzielonych z powiatowych związków samorządowych może być rozwiązana przez wydział powiatowy z własnej inicjatywy w porozumieniu z inspektorem szkolnym lub na jego wniosek z powodu: bezczynności, przekroczenia właściwości, naruszenia przepisów lub innego działania na szkodę interesu publicznego. W decyzji o rozwiązaniu komisji należy jednocześnie wskazać termin powołania nowej komisji. Do czasu powołania nowej komisji czynności jej sprawuje przewodniczący wespół z sekretarzem komisji oraz nauczycielem, wskazanym przez inspektora szkolnego.

Art. 5. (1) Przewodniczący komisji oświatowej lub wyznaczony przez nią członek referuje na posiedzeniach rady gminnej (miejskiej) sprawy szkolne i oświatowe.

(2) Na posiedzenia rady gminnej (miejskiej), na których mają być rozstrzygane sprawy szkolne i oświatowe, powinien być zapraszany inspektor szkolny, mający prawo brać w nich udział z głosem doradczym bezpośrednio lub przez swego przedstawiciela.

Art. 6. Komisja oświatowa powiatowa:

1) stawia wnioski do budżetu i opiniuje preliminarze budżetowe powiatowego związku samorządowego w działach oświaty i kultury oraz opiniuje w tychże działach budżety gmin wiejskich i miast niewydzielonych z powiatowych związków komunalnych;

2) opiniuje wszelkie sprawy szkolne i oświatowo-kulturalne, mające być przedmiotem uchwał organów ustrojowych związku powiatowego;

3) stawia i opiniuje wnioski, dotyczące niesienia przez związki powiatowe pomocy organizacjom i instytucjom oświatowym i wychowawczym w zakresie spraw, przewidzianych w pkt. 6) i 7);

4) inicjuje i współdziała w organizacji materialnej dla niezamożnej młodzieży celem dalszego kształcenia;

5) bada i opiniuje potrzeby szkolnictwa powszechnego i dokształcającego oraz oświaty pozaszkolnej i przygotowuje w tym zakresie wnioski do właściwych władz szkolnych;

6) inicjuje powstawanie i współdziała w organizacji i prowadzeniu utrzymywanych przez samorząd terytorialny szkół oraz instytucyj oświatowych, wychowawczych i zdrowotnych, jak: przedszkola, bursy szkolne, biblioteki, świetlice oświatowe, ośrodki kultury wiejskiej, osiedla i poradnie szkolne, boiska sportowe i t. p.;

7) inicjuje i współdziała w organizacji i prowadzeniu prac w zakresie oświaty pozaszkolnej;

8) współdziała w akcji budowy szkół i mieszkań dla nauczycieli;

9) współdziała z organami gminnymi w zakresie zapewnienia szkołom publicznym odpowiednich warunków higieniczno-sanitarnych oraz opieki nad zdrowiem uczniów;

10) czuwa nad działalnością komisyj oświatowych gmin wiejskich i miast niewydzielonych z powiatowych związków samorządowych;

11) załatwia inne sprawy, powierzone jej przez osobne przepisy i organy ustrojowe powiatowego związku samorządowego.

Art. 7. (1) W skład komisji oświatowej powiatowej wchodzą, jako członkowie:

1) przewodniczący wydziału powiatowego, jako przewodniczący komisji;

2) trzech członków, wybranych przez radę powiatową spośród lub spoza jej grona;

3) dwóch nauczycieli publicznych szkół powszechnych, delegowanych przez inspektora szkolnego;

4) dyrektor lub kierownik szkoły średniej ogólnokształcącej, zawodowej lub dokształcającej, delegowany przez kuratora okręgu szkolnego;

5) osoby, powołane przez komisję, nie więcej jednak, niż dwie.

(2) Komisja wybiera ze swego grona sekretarza.

(3) Poza tym w posiedzeniach komisji oświatowej powiatowej biorą udział z urzędu: inspektor szkolny lub jego zastępca z prawem zabierania głosu poza koleją mówców, instruktor oświaty pozaszkolnej, prócz tego, na zaproszenie przewodniczącego komisji, przedstawiciele prawnie uznanych wyznań, lekarze szkolni, lekarz powiatowy, architekt powiatowy, przewodniczący komisyj oświatowych gminnych i inne osoby; wymienione w ustępie niniejszym osoby mają prawo głosu doradczego.

Art. 8. Na posiedzenia rady powiatowej wydziału powiatowego i rady miejskiej w miastach wydzielonych z powiatowych związków samorządowych podczas rozpatrywania i rozstrzygania spraw oświaty i kultury, powinien być zapraszany inspektor szkolny, który ma prawo zabierania głosu i składania oświadczeń poza koleją mówców.

Art. 9. Komisja oświatowa powiatowa oraz komisja oświatowa miejska w miastach wydzielonych z powiatowych związków samorządowych, może być rozwiązana przez wojewodę przy współudziale wydziału wojewódzkiego (izby wojewódzkiej) z głosem stanowczym w porozumieniu z kuratorem okręgu szkolnego z powodu: bezczynności, przekroczenia właściwości, naruszenia przepisów, lub innego działania na szkodę interesu publicznego. W decyzji o rozwiązaniu komisji należy wskazać jednocześnie termin powołania nowej komisji. Do czasu powołania nowej komisji czynności jej sprawuje przewodniczący wespół z sekretarzem i delegatem inspektora szkolnego.

Art. 10. Członkami komisyj oświatowych mogą być tylko osoby, którym służy prawo wybierania do organów ustrojowych związków samorządowych.

Art. 11. (1) Kadencja komisyj oświatowych jest związana z kadencją organów ustrojowych samorządu terytorialnego.

(2) Członkowie, ustępujący wskutek upływu kadencji, pełnią swe czynności do czasu ukonstytuowania się komisji w nowym składzie.

Art. 12. (1) Do dochodzenia i karania wykroczeń przeciwko przepisom o obowiązku szkolnym powołane są zarządy gminne (miejskie).

(2) Zarząd gminny (miejski) wydaje orzeczenia i nakazy karne w trybie określonym w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu karno-administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 365), przy czym służą mu w tym zakresie uprawnienia powiatowych władz administracji ogólnej.

(3) Egzekucję grzywien nałożonych za wykroczenia przeciwko przepisom o obowiązku szkolnym, przeprowadza zarząd gminny, (miejski) w trybie, określonym rozporządzeniem Prezydenta R. P. z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowym w administracji (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 342). Wpływy z grzywien stanowią dochód budżetu gminy (miasta).

Art. 13. Przy każdej publicznej szkole powszechnej oraz dokształcającej tworzy się komitet szkolny. Skład, zakres działania i organizację komitetów szkolnych określą rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, a w stosunku do szkół dokształcających zawodowych — także z Ministrem Przemysłu i Handlu.

Art. 14. Wykazy dzieci podlegających obowiązkowi szkolnemu, prowadzą zarządy gminne (miejskie) w sposób, ustalony przepisami o obowiązku szkolnym.

Art. 15. Do organów specjalnych, powołanych ustawą niniejszą, stosuje się przepisy o nadzorze, zawarte w ustawie z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorialnego (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 294) — jeżeli ustawa niniejsza inaczej nie stanowi.

Art. 16. (1) Kompetencje dotychczasowych organów samorządu szkolnego nie wymienione w ustawie niniejszej, będą przekazane rozporządzeniem Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych organom ustrojowym samorządu terytorialnego, władzom szkolnym lub władzom administracji ogólnej.

(2) Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, ustali szczegółowe terminy i sposób wprowadzenia w życie ustawy niniejszej.

Art. 17. Na wnioski zarządów miast: Krakowa, Lwowa, Łodzi, Poznania, Warszawy i Wilna, oparte na uchwałach organów stanowiących, Ministrowie Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego oraz Spraw Wewnętrznych mogą wspólnymi rozporządzeniami ustanowić dla tych miast odmienną organizację specjalnych organów samorządu terytorialnego do spraw oświaty i kultury.

Art. 18. Ustawa niniejsza nie obowiązuje na obszarze województwa śląskiego.

Art. 19. Z dniem wprowadzenia w życie ustawy niniejszej tracą moc obowiązującą wszystkie przepisy w sprawach w niej unormowanych.

Art. 20. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 21. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1939 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: I. Mościcki
Prezes Rady Ministrów: Sławoj Składkowski.
Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego: W. Świętosławski.

176.

USTAWA

z dnia 3 stycznia 1946 r.

o utworzeniu przedsiębiorstwa państwowego Polskie Linie Lotnicze „Lot“.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 21, z dnia 5 lutego 1946r.)

Art. 1. Tworzy się przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą Polskie Linie Lotnicze „Lot“, zwane w dalszych artykułach w skróceniu „Lot“.

Art. 2. Siedzibą „Lotu“ jest m. st. Warszawa.

Art. 3. Przedmiotem działalności „Lotu“ jest:

1) organizacja i eksploatacja linii lotniczych, w szczególności przewóz osób, bagażu, towaru i poczty,
2) organizowanie turystyki powietrznej,
3) dokonywanie na zasadach wyłączności zdjęć aerofotogrametrycznych dla wszelkich celów w porozumieniu z Ministerstwem Bezpieczeństwa Publicznego,
4) dokonywanie wszelkich innych czynności, nie wymienionych wyżej, a wchodzących w zakres komunikacji powietrznej.

Art. 4. „Lot“ podlega wpisaniu do rejestru handlowego i przez zarejestrowanie nabywa osobowość prawną.

Art. 5. 1. „Lot“ jest prowadzony według zasad gospodarki handlowej z uwzględnieniem potrzeb Państwa oraz interesów życia społecznego i gospodarczego na podstawie planów finasowo-gospodarczych i inwestycyjnych, zatwierdzonych w sposób przewidziany w statucie w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

2. Wydatki ponoszone przez „Lot“ na cele ogólnopaństwowe będą zwracane „Lotowi“ z budżetu Państwa:

Art. 6. 1. Stosunek służbowy pracowników „Lotu“ jest prywatno-prawny, oparty na ogólnie obowiązujących przepisach o umowach o pracę oraz na przepisach służbowych, wydanych przez Ministra Komunikacji.

2. Płace pracowników „Lotu“ będą regulowane przez Ministra Komunikacji z uwzględnieniem warunków i rodzaju pracy na podstawie ogólnych wytycznych, ustalonych przez Radę Ministrów dla pracowników przedsiębiorstw państwowych.

Art. 7. Zwierzchni nadzór nad działalnością „Lotu“ sprawuje Minister Komunikacji.

Art. 8. 1. Naczelne organy „Lotu“: radę nadzorczą dyrekcję i komisję rewizyjną powołuje i zwalnia Minister Komunikacji.

2. Naczelny dyrektor reprezentuje „Lot“ w sądzie i poza sądem. W szczególnych przypadkach naczelny dyrektor „Lotu“ może powierzać zastępstwo praw i interesów „Lotu“ w postępowaniu sądowym i sądowo-administracyjnym Prokuratorii Generalnej na zasadzie ogólnie obowiązujących przepisów o działalności Prokuratorii Generalnej.

Art. 9. Ustrój, obowiązki i uprawnienia władz „Lotu“ ureguluje statut, zatwierdzony uchwałą Rady Ministrów.

Art. 10. 1. Minister Komunikacji przekaże „Lotowi“ majątek ruchomy na własność, a w użytkowanie — majątek nieruchomy, potrzebny dla celów komunikacji powietrznej, a w szczególności majątek spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Polskie Linie Lotnicze „Lot“, jaki przypadnie Skarbowi Państwa z likwidacji tej spółki.

2. Cały majątek „Lotu“, tak przekazany przez Skarb, jak i nabyty przez „Lot“, wyodrębnia się z ogólnego majątku Skarbu Państwa. Wyodrębniony majątek nieruchomy stanowi własność Skarbu Państwa pod zarządem i w użytkowaniu „Lotu“.

3. Za zobowiązania „Lotu“ niezależnie od odpowiedzialności „Lotu“ całym jego majątkiem odpowiada Skarb Państwa do wysokości wartości majątku nieruchomego, zarządzanego i użytkowanego przez „Lot“.

Art. 11. „Lot“ ma prawo dokonywać krótkoterminowych operacyj kredytowych. Za każdorazową zgodą Ministrów Komunikacji i Skarbu może „Lot“ dokonywać długoterminowych operacyj kredytowych.

Art. 12. Bilans, rachunek strat i zysków oraz podział czystego zysku „Lotu“ zatwierdza Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu. Bilans oraz rachunek strat i zysków należy złożyć Ministrowi Komunikacji do zatwierdzenia w ciągu trzech miesięcy po ukończeniu roku operacyjnego. Minister Komunikacji zatwierdza je w porozumieniu z Ministrem Skarbu po zasięgnięciu opinii urzędów rewizyjnych.

Art. 13. Zasady przeprowadzania kontroli „Lotu“ będą określone odrębnym regulaminem, wydanym przez Ministra Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu i naczelnym organem kontroli Państwa.

Art. 14. „Lot“ jest zwolniony od wszelkich opłat stemplowych za czynności związane z jego ukonstytuowaniem się jako osoby prawnej. Poza tym opłaca on wszystkie podatki państwowe oraz samorządowe, które obowiązują przedsiębiorstwa prywatne.

Art. 15. Likwidacja przedsiębiorstwa następuje na podstawie uchwały Rady Ministrów na wniosek Ministra Komunikacji w porozumieniu z Prezesem Rady Ministrów i Ministrem Skarbu. Szczegółowe przepisy, dotyczące likwidacji przedsiębiorstwa, wyda Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 16. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrom Komunikacji i Skarbu, a w części, dotyczącej art. 3 pkt 3 — Ministrowi Bezpieczeństwa Publicznego.

Art. 17. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 27 lipca 1945 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward-Osóbka-Morawski
Minister Komunikacji: Jan Rabanowski
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
Minister Bezpiecz. Publ.: Stanisław Radkiewicz

177.

DEKRET

z dnia 8 stycznia 1946 r.

o rejestracji i o obowiązku pracy.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 24, z dnia 5 lutego 1946 r.)

Bezprzykładne wyniszczenie Kraju i ludności przez hitlerowskiego najeźdźcę oraz przesunięcie granic państwowych wymagają od wszystkich obywateli wytężonej i owocnej dla ogółu pracy oraz jak najrychlejszego zagospodarowania odzyskanych terenów. Uchylania się od społecznie pożytecznej pracy Państwo Polskie nie będzie tolerować.

W związku z tym, na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Obywatele polscy oraz osoby zamieszkałe w Polsce, nie mogące wykazać się innym obywatelstwem:

mężczyźni w wieku od lat 18 do 55,
kobiety w wieku od lat 18 do 45,

obowiązani są zarejestrować się w urzędach zatrudnienia swego miejsca zamieszkania lub miejsca pobytu, jeżeli nie mają miejsca zamieszkania.

Art. 2. (1) Nie podlegają obowiązkowi rejestracji:

a) posłowie do Krajowej Rady Narodowej,
b) osoby pełniące czynną służbę wojskową,
c) sędziowie, prokuratorzy, asesorzy i aplikanci sądowi,
d) funkcjonariusze państwowi i samorządowi oraz pracownicy przedsiębiorstw i zakładów pracy państwowych i będących pod zarządem państwowym i samorządowych,
e) profesorowie, docenci i pomocnicze siły naukowe polskich państwowych i prywatnych szkół akademickich,
f) osoby należące do wolnych zawodów, o ile są zarejestrowane jako wykonywujące zawód we właściwej izbie samorządu zawodowego albo w braku jej — uzyskały zezwolenie władzy administracyjnej ogólnej II-ej instancji na wykonywanie zawodu,
g) osoby utrzymujące się z prowadzenia gospodarstwa rolnego, leśnego, hodowlanego lub ogrodniczego oraz członkowie ich rodzin na terenie prowadzonego gospodarstwa zatrudnieni,
h) osoby duchowne i duszpasterze uznanych prawnie wyznań,
i) osoby zarejestrowane na podstawie innych dekretów o obowiązku pracy.

(2) Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej wydane w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej ustali sposób udokumentowania wobec władz i sądów zwolnienia od obowiązku rejestracji.

Art. 3. (1) Osoby, które utraciły podstawę uzasadniającą zwolnienie od obowiązku rejestracji, obowiązane są zarejestrować się w ciągu 2 tygodni.

(2) Osoba zarejestrowana powinna o każdej zmianie miejsca zamieszkania zawiadomić w ciągu 2 tygodni urząd zatrudnienia, który dokonał rejestracji.

Art. 4. Urząd zatrudnienia może powołać do pracy we wszelkich gałęziach i rodzajach pracy osoby zarejestrowane, stosownie do ich kwalifikacji, na okres czasu nie dłuższy niż dwa lata, przy czym nie jest związany dotychczasowym miejscem zamieszkania (pobytu) osoby podlegającej zatrudnieniu.

Art. 5. (1) Nie mogą być powołani do pracy w trybie przewidzianym w niniejszym dekrecie:

1) osoby nie podlegające rejestracji,
2) nauczyciele szkół prywatnych,
3) właściciele i pracownicy zakładów przemysłowych, rzemieślniczych, handlowych, o ile dany zakład pracy lub rodzaj pracy uznany został za pożyteczny dla gospodarki ogólno-krajowej lub miejscowej,
4) uczniowie szkół średnich i słuchacze wyższych uczelni,
5) osoby niezdolne do pracy wskutek trwałej choroby lub ułomności fizycznej,
6) kobiety ciężarne, karmiące lub sprawujące pieczę macierzyńską nad co najmniej jednym dzieckiem w wieku do lat 14.

(2) Nie mogą być zatrudnione mężatki, prowadzące gospodarstwo domowe w rodzinie, złożonej co najmniej z 3 osób, jeżeli choćby co do jednej z nich zachodzą warunki, określone w ust. (1) lub w art. 2 ust. (1).

Art. 6. (1) Osobom powołanym do pracy w trybie niniejszego dekretu urząd zatrudnienia powinien dać możność wyboru rodzaju, jako też wyboru miejsca pracy w jednej z paru miejscowości, jeżeli praca ma się odbywać poza miejscem dotychczasowego zamieszkania zatrudnionego.

(2) Wynagrodzenie i świadczenia na rzecz osób powołanych do pracy nie mogą być niższe niż wynagrodzenia i świadczenia na rzecz innych osób zatrudnionych na tychże stanowiskach w tej samej gałęzi pracy.

Art. 7. Terenowe rady narodowe przy współudziale przedstawiciela właściwej władzy przemysłowej powołane są do:

a) kontroli czynności urzędów zatrudnienia w zakresie wykonywania niniejszego dekretu,
b) kontroli i inspekcji co do zastosowania się do przepisów niniejszego dekretu pracodawców i osób podlegających rejestracji i powołaniu do pracy, przy czym mogą powoływać specjalne komisje.

Art. 8. (1) Kto nie dokona obowiązku zarejestrowania się (art. 1 i 3 ust. (1)) podlega karze aresztu do 3 miesięcy i grzywny do 3.000 zł albo jednej z tych kar.

(2) Tej samej karze podlega, kto nie dokona zawiadomienia o zmianie miejsca zamieszkania (art. 3 ust. 2).

(3) Do orzekania powołane są urzędy zatrudnienia.

Art. 9. Kto podaje przy rejestracji (art. 1) dane niezgodne z prawdą podlega karze więzienia do lat 2 lub aresztu do lat 2.

Art. 10. Kto wystawia niezgodne z prawdą świadectwo zatrudnienia lub inne świadectwo zwalniające od rejestracji lub od powołania do pracy, nadto takich świadectw używa podlega karze więzienia do lat 5, a nadto sąd może orzec utratę praw publicznych i obywatelskich praw honorowych.

Art. 11. (1) Kto wbrew powołaniu do pracy (art. 4) nie stawi się do niej w wyznaczonym terminie podlega karze aresztu do lat 5 i grzywny albo jednej z tych kar, nadto sąd może orzec utratę praw publicznych i obywatelskich praw honorowych.

(2) Ściganie przestępstwa określonego w ust. (1) następuje na wniosek urzędu zatrudnienia.

Art. 12. Urząd zatrudnienia może powołać do pracy osobę skazaną na mocy art. 8—11, przy czym przepisy art. 6 nie mają zastosowania.

Art. 13. (1) Minister Pracy i Opieki Społecznej określi w drodze rozporządzeń sposób dopełnienia obowiązku rejestracji i udokumentowania wobec władz i sądów spełnienia tego obowiązku, a także w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami określi rodzaje pracy (art. 5 ust. (1) pkt 3) pożyteczne dla gospodarki krajowej lub miejscowej.

(2) Minister Pracy i Opieki Społecznej określi w drodze zarządzeń ogłaszanych w Monitorze Polskim terminy rejestracji, a także zakres, sposób wykonania i czas trwania obowiązku pracy (art. 4) na poszczególnych obszarach Kraju i dla poszczególnych kategorii osób.

Art. 14. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Pracy i Opieki Społecznej, Odbudowy, Administracji Publicznej, Sprawiedliwości, Bezpieczeństwa Publicznego, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu w porozumieniu z innymi zainteresowanymi ministrami.

Art. 15. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski
Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Jan Stańczyk
wz. Minister Odbudowy: Juliusz Żakowski
Min. Administr. Publicznej: Władysław Kiernik
Minister Sprawiedliwości: Henryk Swiątkowski
Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Mikołajczyk
Minister Przemysłu: Hilary Minc

178.

DEKRET

z dnia 8 stycznia 1946 r.

o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku.

(Przedruk z Dz. Ust. R. P. Nr 5, poz. 44, z dnia 18 lutego 1946 r.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 343), zmienionym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 977) oraz art. 14 ustawy z dnia 15 czerwca 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 342), wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 11 lit. d) skreśla się wyrazy: „oraz komunalnych pracowni badawczych";
2) skreśla się art. 15 i 16;
3) w art. 20 ust. 1 w zdaniu pierwszym skreśla się wyrazy: „lub w pracowni komunalnej (art. 15 i 16)", a w zdaniu drugim wyrazy: „lub w pracowni komunalnej";
4) w art. 21 ust. 1 skreśla się wyrazy: „lub w pracowni komunalnej (art. 15 i 16)".

Art. 2. Majątek ruchomy komunalnych zakładów badania żywności i przedmiotów użytku, istniejących w dniu wejścia w życie dekretu niniejszego, przechodzi na rzecz Państwowego Zakładu Higieny za odszkodowaniem, którego wysokość ustala komisja powołana w tym celu, złożona z przedstawiciela właściwego związku samorządowego oraz Ministerstw: Zdrowia i Administracji Publicznej.

Art. 3. Fachowi funkcjonariusze komunalnych zakładów badania żywności i przedmiotów użytku, istniejących w dniu wejścia w życie niniejszego dekretu, przechodzą na etat Państwowego Zakładu Higieny.

Minister Zdrowia w zależności od lat służby samorządowej i kwalifikacji funkcjonariusza przyjętego na etat Państwowego Zakładu Higieny ustali charakter jego stosunku służbowego, zaliczy go do właściwej kategorii i zaszereguje do odpowiedniej grupy uposażenia.

Art. 4. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: : Zdrowia i Administracji Publicznej.

Art. 5. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
Minister Zdrowia: Franciszek Litwin
w/z Minister Administracji Publicznej:
Aleksander Żaruk-Michalski

179.

DEKRET

z dnia 8 stycznia 1946 r

o organizacji administracji i gospodarki motoryzacyjnej w Rzeczypospolitej Polskiej.

(Przedruk z Dz. Ust. R. P. Nr 7, poz. 58, z dnia 13. marca 1946 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Całokształt zagadnień związanych z administracją i gospodarką pojazdami mechanicznymi w Państwie powierza się Ministrowi Komunikacji.

Celem wykonania powyższych zadań zostanie utworzony w Ministerstwie Komunikacji w drodze zmiany jego statutu organizacyjnego Centralny Zarząd Motoryzacji.

Art. 2. Do zakresu działania Ministerstwa Komunikacji w tej dziedzinie należy:

1) ustalanie zasad polityki motoryzacyjnej.
2) ustalanie planu przewozów pojazdami mechanicznymi i kontrola jego wykonania oraz organizowanie całej sieci komunikacji samochodowej.
3) współdziałanie w organizowaniu krajowej produkcji w dziedzinie przemysłu samochodowego.
4) kontrola gospodarki i ruchu samochodowego.
5) nadzorowanie państwowych przedsiębiorstw gospodarki pojazdami mechanicznymi.
6) ustalanie zapotrzebowań, organizacja zakupu oraz rozdziału części zamiennych pojazdów mechanicznych, materiałów pędnych, ogumienia, akcesorii, jak również urządzeń i zaopatrzenia fabryk i warsztatów naprawy pojazdów mechanicznych.
7) współdziałanie w ustalaniu programów i prowadzeniu szkolnictwa samochodowego.
8) wydawanie przepisów dotyczących:
rejestracji pojazdów mechanicznych.
wydawania praw jazdy.
wydawania zezwoleń i koncesji na zarobkowy przewóz osób i towarów.
wydawania koncesji na prowadzenie warsztatów naprawy, stacji obsługi, garaży.
9) ustalanie norm eksploatacji oraz ogólny nadzór nad eksploatacją wszelkich pojazdów mechanicznych i zwierzchni nadzór nad zakresem działania policji drogowej w porozumieniu z Ministrem Bezpieczeństwa Publicznego.
10) zawieranie w uzgodnieniu z Ministerstwem Spraw Zagranicznych konwencji i umów, dotyczących międzynarodowego ruchu samochodowego oraz wydawanie opinii we wszelkich innych sprawach związanych z zagadnieniem motoryzacji a załatwianych przez inne władze i urzędy.

Art. 3. Uprawnienia w zakresie spraw, objętych art. 2, przysługujące z mocy dotychczasowych przepisów innym ministrom, przechodzą na Ministra Komunikacji.

Art. 4. Pojazdy mechaniczne użytkowane przez poszczególne ministerstwa i przez „Przedsiębiorstwo Polska Poczta, Telegraf, Telefon" ze względu na ich potrzeby własne będą administrowane przez te ministerstwa we własnym zakresie z zastrzeżeniem dla Ministra Komunikacji uprawnień, wynikających z art. 2 pkt 4) i 5).

Art. 5. Upoważnia się Ministra Komunikacji do powoływania i rozwiązywania rad, instytutów, komisji lub innych organów opiniodawczych i doradczych w sprawach motoryzacji.

Art. 6. Wyłącza się spod działania przepisów niniejszego dekretu te sprawy z zakresu administracji i gospodarki motoryzacyjnej, które należą do kompetencji Ministra Obrony Narodowej.

Art. 7. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Komunikacji w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu, Skarbu i Bezpieczeństwa Publicznego.

Art. 8. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie tracą moc obowiązującą wszelkie dotychczasowe przepisy w przedmiotach unormowanych niniejszym dekretem.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
Minister Komunikacji: Jan Rabanowski
wz. Minister Przemysłu: Wacław Ciszewski
wz. Minister Skarbu: Leon Kurowski
Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz

180.
DEKRET
z dnia 16 stycznia 1946 r.
o utworzeniu urzędów i rad wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego.
(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 25, z dnia 5 lutego 1945 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. 1. Dla kierownictwa pracami, dotyczącymi obowiązku powszechnego wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego tworzy się przy Ministerstwie Obrony Narodowej — Państwowy Urząd Wychowania Fizycznego i Przysposobienia Wojskowego.

2. Wyrazy „Wychowanie fizyczne i przysposobienie wojskowe", stanowiące część składową nazwy urzędów i rad, powołanych dekretem niniejszym w dalszych jego przepisach będą zastąpione skrótem: W. F. i P. W."

Art. 2. Przy Ministrze Obrony Narodowej tworzy się Państwowa Rada W. F. i P. W., której zadaniem jest ustalanie zasadniczych wytycznych postępowania Państwowego Urzędu W. F. i P. W. oraz przeprowadzanie kontroli nad całością działalności Urzędu i realizacją ustalonych wytycznych. Uchwały Państwowej Rady W. F. i P. W. nabierają mocy z chwilą zatwierdzenia przez Ministra Obrony Narodowej.

Art. 3. W skład Państwowej Rady W. F. i P. W. wchodzą:
1) 5 przedstawicieli Krajowej Rady Narodowej, delegowanych przez Prezydium Krajowej Rady Narodowej,
2) Ministrowie: Obrony Narodowej, Oświaty, Kultury i Sztuki, Administracji Publicznej, Zdrowia oraz Pracy i Opieki Społecznej lub wyznaczeni przez nich zastępcy,
3) 10 osób, powołanych przez Radę Ministrów na wniosek Ministra Obrony Narodowej, w porozumieniu z Ministrami: Oświaty, Kultury i Sztuki, Administracji Publicznej, Zdrowia oraz Pracy i Opieki Społecznej z pomiędzy wybitnych znawców wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego higieny i pedagogiki,
4) po jednym przedstawicielu każdej wyższej uczelni wychowania fizycznego,
5) 25 osób, delegowanych przez organizacje społeczno-polityczne, związki zawodowe, demokratyczne organizacje młodzieżowe i związki sportowe,
6) dyrektor Państwowego Urzędu Wychowania Fizycznego i jego zastępcy.

Art. 4. 1. Państwowa Rada W. F. i P. W. określi w wydanym przez siebie regulaminie sposób wykonywania czynności Państwowej Rady W. F. i P. W. oraz wojewódzkich, powiatowych i miejskich rad W. F. i P. W.

2. Regulamin zatwierdza Prezes Rady Ministrów w porozumieniu z Ministrami: Obrony Narodowej, Oświaty, Kultury i Sztuki, Administracji Publicznej, Zdrowia oraz Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 5. 1. Państwowa Rada W. F. i P. W. wybiera spośród siebie przewodniczącego oraz 4 członków prezydium i 2 zastępców.

2. Prezydium Państwowej Rady W. F. i P. W. jest ciałem stale funkcjonującym, czuwającym nad wprowadzeniem w życie uchwał Rady W. F. i P. W., przeprowadzającym kontrolę nad całokształtem działalności Urzędu, reprezentującym Radę na zewnątrz i jest czynnikiem doradczym dyrektora i jego zastępcy.

Art. 6. 1. Na czele Państwowego Urzędu W. F. i P. W. stoi dyrektor oraz jego zastępca do spraw polityczno-wychowawczych, mianowani i odwoływani przez Ministra Obrony Narodowej w porozumieniu z Prezydium Państwowej Rady W. F. i P. W.

2. W skład tego Urzędu wchodzi personel fachowy, złożony z osób wojskowych lub cywilnych, powołanych do pracy przez dyrektora lub osoby przez niego upoważnione

3. Dyrektor Państwowego Urzędu W. F. i P. W. oraz jego zastępca do spraw polityczno-wychowawczych podlegają bezpośrednio Ministrowi Obrony Narodowej i działają w porozumieniu z prezydium Państwowej Rady W. F. i P. W.

4. Zadaniem dyrektora Państwowego Urzędu W. F. i P. W. jest wprowadzanie w życie uchwał Państwowej Rady W. F. i P. W. i kierowanie Urzędem W. F. i P. W. W razie różnicy zdań między uchwałami Państwowej Rady W. F. i P. W. a dyrektorem Państwowego Urzędu

W. F. i P. W. rozstrzyga Minister Obrony Narodowej. Od decyzji Ministra Obrony Narodowej Państwowa Rada W. F. i P. W. ma prawo wnieść odwołanie do Rady Ministrów.

Art. 7. 1. W poszczególnych województwach tworzy się wojewódzkie urzędy W. F. i P. W.

2. Do zakresu działania tych urzędów należy kierowanie na obszarze województwa sprawami związanymi z wychowaniem fizycznym i przysposobieniem wojskowym.

3. Wojewódzkie urzędy W. F. i P. W. podlegają Państwowemu Urzędowi W. F. i P. W.

Art. 8. W poszczególnych województwach tworzy się: wojewódzkie rady W. F. i P. W., celem dbania o wykonywanie wytycznych, uchwalonych przez Państwową Radę W. F. i P. W., wydawania opinii i stawiania wniosków w sprawach, związanych z wychowaniem fizycznym i przysposobieniem wojskowym na obszarze danego województwa.

Art. 9. W skład wojewódzkich rad W. F. i P. W. wchodzą:

1) 3 przedstawiciele wojewódzkiej rady narodowej delegowani przez prezydium rady,
2) dowódcy okręgów wojskowych, wojewodowie, kuratorzy okręgów szkolnych, naczelnicy wojewódzkich wydziałów zdrowia oraz pracy i opieki społecznej,
3) 15 osób, delegowanych przez organizacje społeczno-polityczne, związki zawodowe, demokratyczne organizacje młodzieży i związki sportowe,
4) dyrektor wojewódzkiego urzędu W. F. i P. W. i jego zastępcy.

Art. 10. 1. Wojewódzka rada W. F. i P. W. wybiera spośród siebie prezydium w składzie: przewodniczącego oraz dwóch członków i dwóch zastępców.

2. Prezydium jest stale funkcjonującym ciałem doradczym dyrektora wojewódzkiego urzędu W. F. i P. W. w sprawach, związanych z wychowaniem fizycznym i przysposobieniem wojskowym na obszarze danego województwa.

3. Na terenie działalności powiatowego urzędu W. F. i P. W. mogą być powołane powiatowe i miejskie rady W. F. i P. W.

Art. 11. 1. Powoływanie członków Państwowej Rady W. F. i P. W., wymienionych w art. 3 pkt 2 i 4, członków wojewódzkich rad W. F. i P. W., wymienionych w art. 9 pkt 2 oraz powiatowych miejskich rad W. F. i P. W., wymienionych w art. 10 ust. 3, — następuje co 2 lata.

2. Rozporządzenie Ministra Obrony Narodowej ustali w porozumieniu z Ministrami: Oświaty, Kultury i Sztuki, Administracji Publicznej, Zdrowia oraz Pracy i Opieki Społecznej, które organizacje i związki spośród wymienionych w art. 3 pkt 4 i w art. 9 pkt 2 i w jakiej liczbie delegują przedstawicieli do rad W. F. i P. W., przy uwzględnieniu roli społecznej tych organizacyj i związków oraz ich stopnia zainteresowania sprawami, związanymi w wychowaniem fizycznym i przysposobieniem wojskowym.

Art. 12. 1. Na czele wojewódzkiego urzędu W. F. i P. W. stoi dyrektor oraz zastępca do spraw polityczno-wychowawczych, mianowani przez dyrektora Państwowego Urzędu W. F. i P. W. w porozumieniu z prezydium rady W. F. i P. W.

2. Dowódca okręgu wojskowego sprawuje ogólny nadzór nad działalnością wojewódzkiego urzędu W. F. i P. W.

3. W razie różnicy zdań między dyrektorem wojewódzkiego urzędu W. F. i P. W. a wojewódzką radą W. F. i P. W. spór rozpatruje prezydium Rady W. F. i P. W.

Art 13. 1. Na obszarze wojewódzkich urzędów W. F. i P. W. tworzy się powiatowe urzędy W. F. i P. W.

2. Powiatowe urzędy W. F. i P. W. mogą w razie potrzeby posiadać ekspozytury.

3. Do zakresu działania powiatowych urzędów W. F. i P. W. należy kierowanie na podległym im obszarze sprawami związanymi z wychowaniem fizycznym i przysposobieniem wojskowym. Urzędy te podlegają wojewódzkiemu urzędowi W. F. i P. W.

4. W skład powiatowych urzędów W. F. i P. W. wchodzą:

1) rejonowi komendanci W. F. i P. W. i ich zastępcy do spraw polityczno-wychowawczych,
2) personel złożony z osób fachowych, wojskowych i cywilnych powołanych do pracy przez dyrektora wojewódzkiego urzędu W. F. i P.W.

Art. 14. Kredyty na wychowanie fizyczne i przysposobienie wojskowe przewidywane będą w odpowiednich częściach budżetu państwowego. Kredytami dysponuje dyrektor państwowego urzędu W. F. i P. W., zgodnie z budżetem ustalonym przez prezydium. Państwowej Rady W. F. i P. W.

Art. 15. Organizację oraz szczegółowy zakres działania Państwowego Urzędu W. F. i P. W. oraz wojewódzkich i powiatowych urzędów W. F. i P. W. ustali rozporządzenie Ministra Obrony Narodowej, wydane w porozumieniu z Ministrami: Oświaty, Kultury i Sztuki, Administracji Publicznej, Zdrowia oraz Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 16. 1. Prezydium Państwowego Urzędu W. F. i P. W. ma prawo nadzorowania oraz ingerencji wykonywanej działalności związków, stowarzyszeń, klubów i innych organizacyj w dziedzinie wychowania fizycznego i sportu.

2. Prezydium Państwowego Urzędu W. F. i P. W. w razie stwierdzenia niewłaściwej działalności związków, stowarzyszeń, klubów i innych organizacyj, wymienionych w ust. 1 niniejszego artykułu, ma prawo, w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej zawiesić je w działalności.

Art. 17. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Obrony Narodowej w porozumieniu z Ministrami: Oświaty, Kultury, Sztuki, Administracji Publicznej, Zdrowia oraz Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 18. 1 Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2. Równocześnie tracą moc wszystkie dotychczasowe przepisy w zakresie, objętym niniejszym dekretem.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
wz. Minister Obrony Narodowej: Marian Spychalski
wz. Minister Oświaty: Władysław Bieńkowski
wz. Minister Kultury i Sztuki: Leon Kruczkowski
wz. Minister Administracji Publicznej:
Aleksander Żaruk-Michalski
wz. Minister Zdrowia: Jerzy Morzycki
Minister Pracy i Opieki Społecznej: Jan Stańczyk

181.
DEKRET
z dnia 22. stycznia 1946 r

o Najwyższym Trybunale Narodowym.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 5, poz. 45, z dnia 18. lutego 1946 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Tworzy się Najwyższy Trybunał Narodowy oraz Prokuraturę Najwyższego Trybunału Narodowego z siedzibą w miejscu siedziby Sądu Najwyższego.

Art. 2. 1. Najwyższy Trybunał Narodowy składa się z Prezesa i sędziów.

2. Prokuratura Najwyższego Trybunału Narodowego składa się z Pierwszego Prokuratora i prokuratorów Najwyższego Trybunału Narodowego.

Art. 3. 1. Najwyższy Trybunał Narodowy orzeka w składzie 3 sędziów mianowanych w myśl art. 4 ust. 2 oraz 4 ławników powołanych w trybie art. 4 ust. 5.

2. Ławnicy w sprawowaniu swego urzędu są niezawiśli i podlegają tylko ustawom.

Art. 4. 1. Prezesem Najwyższego Trybunału Narodowego jest Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego.

2. Prezydium Krajowej Rady Narodowej na wniosek Ministra Sprawiedliwości powołuje spośród osób posiadających kwalifikacje sędziowskie:

a) sędziów Najwyższego Trybunału Narodowego,
b) Pierwszego Prokuratora i prokuratorów Najwyższego Trybunału Narodowego.

3. Sprawowanie funkcji sędziego, orzekającego w sądach powszechnych lub specjalnych, nie jest przeszkodą do powołania na stanowisko sędziego Najwyższego Trybunału Narodowego.

4. Sprawowanie funkcji prokuratorskich w sądownictwie powszechnym lub specjalnym nie jest przeszkodą do sprawowania funkcyj prokuratorskich w Najwyższym Trybunale Narodowym.

5. Listę ławników ustala Prezydium Krajowej Rady Narodowej spośród posłów Krajowej Rady Narodowej.

Art. 5. Prezes, sędziowie, Pierwszy Prokurator i prokuratorzy Najwyższego Trybunału Narodowego zrównani są w prawach i obowiązkach z Pierwszym Prezesem, sędziami, Pierwszym Prokuratorem i prokuratorami Sądu Najwyższego.

Art. 6. Postępowanie przed Najwyższym Trybunałem Narodowym odbywa się według przepisów kodeksu postępowania karnego, o ile przepisy dalsze nie stanowią inaczej.

Art. 7. 1. W sprawach podlegających właściwości Najwyższego Trybunału Narodowego prokurator Najwyższego Trybunału Narodowego może zarządzić tymczasowe aresztowanie.

2. Art. 164, 165, 168, 169 i 171 kodeksu postępowania karnego nie mają w tych przypadkach zastosowania.

3. Prokurator Najwyższego Trybunału Narodowego może przeprowadzić dochodzenie bądź bezpośrednio, bądź za pośrednictwem prokuratora sądu specjalnego lub prokuratora sądu okręgowego, organów bezpieczeństwa publicznego lub Milicji Obywatelskiej, bądź też zwrócić się o dokonanie poszczególnych czynności sądowych do sędziów śledczych lub sądów grodzkich.

4. Na wniosek prokuratora Najwyższego Trybunału Narodowego prowadzi się śledztwo. Wniosek prokuratora Najwyższego Trybunału Narodowego wiąże sędziego śledczego. Na postanowienie sędziego śledczego w przedmiocie wszczęcia śledztwa nie służy zażalenie.

5. Na postanowienie prokuratora, umarzające dochodzenie, lub sędziego śledczego, umarzające śledztwo, pokrzywdzonemu nie służy zażalenie.

6. Prokurator może w toku dochodzenia lub śledztwa zarządzić zajęcie w części lub w całości mienia podejrzanego, jego małżonka i dzieci, z wyjątkiem mienia tych ostatnich, pochodzącego z ich dorobku własnego. Zażalenie na postanowienie prokuratora w przedmiocie zajęcia rozstrzyga Najwyższy Trybunał Narodowy na posiedzeniu niejawnym.

Art. 8. 1. Przepisów art. 74—78 kodeksu postępowania karnego nie stosuje się.

2. Termin przewidziany w art. 296 kodeksu postępowania karnego wynosi 5 dni.

3. Sprzeciw przeciwko aktowi oskarżenia jest niedopuszczalny.

Art. 9. 1. Udział obrońcy w rozprawie głównej jest konieczny. Jeżeli oskarżony nie ma obrońcy z wyboru, Prezes Najwyższego Trybunału Narodowego wyznacza mu obrońcę z urzędu.

2. Obrońcą z wyboru może być każdy obywatel polski dopuszczony w tym charakterze przez Prezesa Najwyższego Trybunału Narodowego.

3. Wolno odczytać na rozprawie zapiski dochodzenia oraz wszelkie pisma prywatne i urzędowe.

Art. 10. 1. Nieujęcie oskarżonego nie stoi na przeszkodzie wniesieniu aktu oskarżenia i rozpoznaniu sprawy pod jego nieobecność. Zapadłego wyroku nie uważa się za zaoczny.

2. W przypadku określonym w ust. 1:
a) prawo wyboru obrońcy służy także ojcu, matce, opiekunowi, małżonkowi, dzieciom i rodzeństwu oskarżonego,
b) wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem może nastąpić na korzyść oskarżonego również w przypadku przytoczenia takich nowych faktów i dowodów nieznanych przedtem sądowi, które bądź same, bądź w związku z innymi stwierdzają, że oskarżony jest niewinny albo że skazano go za przestępstwo cięższe niż to, które popełnił.

Art. 11. 1. Sąd zawsze sporządza na piśmie wyrok z uzasadnieniem.

2. Ogłoszenie sentencji wyroku następuje po sporządzeniu na piśmie wyroku z uzasadnieniem. Termin przewidziany w art. 367 kodeksu postępowania karnego wynosi 7 dni.

Art. 12. 1. Wyroki i postanowienia Najwyższego Trybunału Narodowego są ostateczne.

2. Skazanemu przysługuje prawo wniesienia prośby o ułaskawienie do Prezydenta Krajowej Rady Narodowej, a w sprawach, w których zapadł wyrok śmierci, Prezes Najwyższego Trybunału Narodowego przesyła niezwłocznie akta sprawy Ministrowi Sprawiedliwości celem przedstawienia do decyzji Prezydentowi Krajowej Rady Narodowej, załączając opinię Najwyższego Trybunału Narodowego.

Art. 13. 1. Do właściwości Najwyższego Trybunału Narodowego należą:
1) sprawy o przestępstwa osób, które zgodnie z deklaracją moskiewską trzech mocarstw sprzymierzonych: Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej, Związku Socjalistycznych Republik Rad i Wielkiej Brytanii o odpowiedzialności hitlerowców za popełnione bestialstwa oddane będą do dyspozycji organom prokuratury Rzeczypospolitej Polskiej za zbrodnie dokonane na obszarze Państwa Polskiego w czasie okupacji;
2) sprawy o przestępstwa przewidziane w dekrecie z dnia 22 stycznia 1946 r. o odpowiedzialności za klęskę wrześniową i faszyzację życia państwowego (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 46).

2. Prokurator Najwyższego Trybunału Narodowego może każdą sprawę wszczętą w prokuraturze specjalnego sądu karnego lub toczącą się w specjalnym sądzie karnym w zakresie właściwości tego sądu przekazać Najwyższemu Trybunałowi Narodowemu; w tym przypadku prokurator Najwyższego Trybunału Narodowego składa nowy akt oskarżenia i zawiadamia o tym właściwy sąd i prokuraturę. Wnioski prokuratora Najwyższego Trybunału Narodowego są wiążące.

Art. 14. 1. Uprawnienia specjalnego sądu karnego i prokuratury specjalnego sądu karnego przewidziane w art. 19 dekretu z dnia 6 maja 1945 r. o wyłączeniu ze społeczeństwa polskiego wrogich elementów (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 96) przysługują także Najwyższemu Trybunałowi Narodowemu i prokuratorowi Najwyższego Trybunału Narodowego.

2. W razie rozstrzygnięcia sprawy przez Najwyższy Trybunał Narodowy ponownego rozpoznania w trybie art. 19 ustawy z dnia 6 maja 1945 r. o wyłączeniu ze społeczeństwa polskiego wrogich elementów może żądać tylko prokurator Najwyższego Trybunału Narodowego.

Art. 15. 1. Pierwszy Prokurator Najwyższego Trybunału Narodowego może w ciągu 3 miesięcy od dnia wydania wyroku zaskarżyć każdy wyrok specjalnego sądu karnego, o ile zachodzą podstawy kasacji przewidziane w art. 510, 514, 515 i 516 kodeksu postępowania karnego lub jeżeli zachodzą podstawy do wznowienia postępowania (art. 600 i 602 kodeksu postępowania karnego). Przepisy art. 608 kodeksu postępowania karnego stosuje się odpowiednio.

2. Najwyższy Trybunał Narodowy rozpoznaje kasację założoną w myśl ust. 1 na posiedzeniu niejawnym; udział obrońcy na posiedzeniu jest dopuszczalny.

3. Uwzględniając kasację, określoną w ust. 1, Najwyższy Trybunał Narodowy uchyla zaskarżony wyrok. W tym przypadku postępowanie toczy się od początku przed Najwyższym Trybunałem Narodowym według przepisów przewidzianych w dekrecie niniejszym.

Art. 16. Najwyższy Trybunał Narodowy i prokuratura Najwyższego Trybunału Narodowego sprawują nadzór nad specjalnymi sądami karnymi i prokuraturą specjalnych sądów karnych.

Art. 17. O wznowieniu postępowania w sprawach, w których Najwyższy Trybunał Narodowy wydał wyrok co do istoty sprawy, orzeka tenże Trybunał.

Art. 18. Trzymiesięczny termin przewidziany w art. 15 ust. 1 liczy się co do wyroków specjalnych sądów karnych wydanych przed wejściem w życie dekretu niniejszego od dnia ogłoszenia niniejszego dekretu.

Art. 19. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Sprawiedliwości i Bezpieczeństwa Publicznego.

Art. 20. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski
Minister. Sprawiedliwości: Henryk Świątkowski
Minist. Bezpieczeństwa Publiczn.: Stanisław Radkiewicz

182
DEKRET
z dnia 22 stycznia 1946 r.
o odpowiedzialności za klęskę wrześniową i faszyzację życia państwowego.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 46, z dnia 18 lutego 1946 r.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Kto, idąc na rękę ruchowi faszystowskiemu lub narodowo - socjalistycznemu, publicznie albo w związku z wykonywaniem urzędu lub zleconych czynności w zakresie zarządu państwowego albo reprezentując Państwo Polskie w stosunkach z rządem obcego państwa lub jego urzędnikami działał na szkodę Narodu lub Państwa Polskiego przez:

a) umniejszenie lub osłabienie siły zbrojnej polskiej lub sprzymierzonej,
b) osłabienie ducha obronnego społeczeństwa,

podlega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 3, dożywotnio lub karze śmierci.

Art. 2. 1. Kto, sprawując naczelne funkcje kierownicze w zakresie organizowania sił zbrojnych i potencjału gospodarczego i wojennego Państwa Polskiego oraz przygotowania i przeprowadzenia jego obrony, przez zaniedbanie lub nienależyte wykonanie powierzonych mu obowiązków przyniósł korzyść faszyzmowi lub narodowemu socjalizmowi,

podlega karze więzienia lub więzienia dożywotniego.

2. Kto, będąc upoważniony do działania w imieniu Państwa Polskiego na terenie międzynarodowym, działał na korzyść faszyzmu lub państwa faszystowskiego albo uprawianej przezeń polityki międzynarodowej,

podlega karze więzienia lub więzienia dożywotniego.

Art. 3. Kto, idąc na rękę ruchowi faszystowskiemu lub narodowo-socjalistycznemu, działał w zakresie rozstrzygania w sprawach publicznych na szkodę Narodu lub Państwa Polskiego w sposób inny niż przewidziany w art. 1 lub 2,

podlega karze więzienia.

Art. 4. Kto rozpowszechniał albo sporządzał, przechowywał lub przewoził w celu rozpowszechniania pisma, druki lub wizerunki, nawołujące do popełnienia przestępstw, przewidzianych w art. 1 lub 3 lub też zawierające pochwałę tych przestępstw,

podlega karze więzienia.

Art. 5. 1. Kto brał udział w dręczeniu osoby przebywającej lub osadzonej w miejscu odosobnienia, obozie, areszcie lub zakładzie karnym z powodu jej działalności politycznej lub społecznej,

podlega karze więzienia.

2. Tej samej karze podlega, kto przyczynił się do przestępstwa przewidzianego w ust. 1 lub spowodował je.

Art. 6. Kto przez oszukańcze zabiegi, stosowanie nacisku moralnego lub korupcji:

a) usiłował narzucić lub narzucił Narodowi Polskiemu antydemokratyczną ustawę konstytucyjną,
b) usiłował zmienić lub zmienił prawnie obowiązujący ustrój państwowy Rzeczypospolitej Polskiej w duchu faszystowskim,

podlega karze więzienia lub więzienia dożywotniego.

Art. 7. 1. Do przestępstw, przewidzianych niniejszym dekretem, stosuje się przepisy części ogólnej kodeksu karnego z 1932 r., o ile dekret niniejszy nie stanowi inaczej.

2. Termin przewidziany w art. 86 lit. a) i b) kodeksu karnego wynosi 25 lat, a przewidziany w art. 87 lit. a) i b) kodeksu karnego — 30 lat.

3. Przepisu art. 6 kodeksu karnego nie stosuje się do przestępstw przewidzianych w niniejszym dekrecie.

Art. 8. Uchyla się rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1934 r. w sprawie osób, zagrażających bezpieczeństwu, spokojowi i porządkowi publicznemu (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 473).

Art. 9. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 10. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do przestępstw, przewidzianych niniejszym dekretem, a popełnionych przed dniem 1 września 1939 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
Minister Sprawiedliwości: Henryk Świątkowski

183.
DEKRET
z dnia 24 stycznia 1946 r.
o przenoszeniu i zwalnianiu notariuszów oraz o powierzaniu pełnienia obowiązków notariuszów sędziom i prokuratorom w okresie przejściowym.

(Przedruk z Dziennika Ustaw R. P. Nr 6, poz. 54 z dnia 4 marca 1946 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1 poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W okresie czasu do dnia 31 grudnia 1946 r. Minister Sprawiedliwości może notariuszów bez ich zgody przenosić do innych miejscowości oraz zwalniać z zajmowanych stanowisk.

Art. 2. W okresie czasu do dnia 31 grudnia 1947 r. Minister Sprawiedliwości władny jest w razie opróżnienia się stanowiska notariusza powierzyć czasowo sedziom lub prokuratorom pełnienie obowiązków notariusza.

Art. 3. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

wz. Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Stanisław Szwalbe
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
Minister Sprawiedliwości: Henryk Świątkowski

184.
DEKRET
z dnia 5 lutego 1946 r.
o utworzeniu Państwowego Instytutu Hydrologiczno-Meteorologicznego.

(Przedruk z Dziennika Ustaw R. P. Nr 6, poz. 55 z dnia 4 marca 1946 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Tworzy się Państwowy Instytut Hydrologiczno-Meteorologiczny z siedzibą w Warszawie, zwany w dalszych artykułach „Instytutem".

Art. 2. Instytut jest instytucją badawczo-naukową, powołaną do przeprowadzenia planowych i systematycznych badań hydrologicznych i meteorologicznych na ziemiach Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 3. Instytut spełnia swoje zadania przez:

1) zakładanie i utrzymywanie na całym obszarze Państwa, w szczególności na rzekach i jeziorach, wybrzeżu morskim i terenach górskich stacji obserwacyjnych i doświadczalnych;

2) organizowanie stałej służby pogody dla potrzeb komunikacji powietrznej i lądowej oraz innych zainteresowanych działów administracji państwowej;

3) organizowanie służby informacyjnej i ostrzegawczej dla potrzeb żeglugi i akcji przeciwpowodziowej;

4) wykonywanie wszelkich pomiarów i studiów z zakresu hydrologii i meteorologii oraz niezbędnych obserwacji i badań specjalnych wiążących się z tymi służbami;

5) opiniowanie projektów technicznych i gospodarczych ze stanowiska hydrologicznego lub meteorologicznego;

6) opracowywanie wniosków dotyczących racjonalnego wykorzystania wód i elementów klimatycznych;

7) opracowywanie oraz kompletowanie katalogów i opisów wód kraju, rejonów klimatycznych i katastru sił wodnych;

8) opracowywanie i publikowanie wyników obserwacji, studiów, pomiarów, instrukcji i biuletynów informacyjnych oraz prac naukowych z dziedziny hydrologii i meteorologii;

9) współpraca z pokrewnymi instytucjami i organizacjami w kraju i za granicą oraz z katedrami hydrologii i meteorologii na wyższych uczelniach;

10) branie udziału w krajowych i zagranicznych konferencjach i zjazdach hydrologicznych, meteorologicznych oraz z dziedzin pokrewnych;

11) przeprowadzanie ekspertyz, udzielanie porad i informacji oraz wykonywanie specjalnych badań na wniosek instytucji publicznych oraz osób prywatnych za pobieraniem opłat, których wysokość ustali Minister Komunikacji.

Art. 4. Instytutowi przysługuje prawo używania okrągłej pieczęci państwowej z godłem Państwa i napisem w otoku: „Państwowy Instytut Hydrologiczno-Meteorologiczny".

Art. 5. Wszystkie władze państwowe i samorządowe są obowiązane udzielać pomocy Instytutowi przy wykonywaniu jego zadań.

Art. 6. Instytut ma prawo nakładać obowiązek obserwowania pewnych zjawisk hydrologicznych i meteorologicznych na osoby i przedsiębiorstwa prywatne, które w przypadkach przewidzianych w art. 45 ustawy wodnej (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr 62, poz. 574) uzyskały uprawnienia do użytku wód i czerpią z tego zyski.

Art. 7. Dla przygotowania sił naukowych Instytut może tworzyć stypendia na wyższych uczelniach i instytucjach krajowych i zagranicznych oraz w swoim zakresie szkolić i dokształcać personel na specjalnych kursach hydrologicznych i meteorologicznych.

Art. 8. Instytut ma prawo organizowania w szkołach akademickich wykładów z zakresu hydrologii i meteorologii w porozumieniu z senatami tych szkół.

Art. 9. Instytut, podległe mu oddziały terenowe (art. 12) oraz jego stacje obserwacyjne i doświadczalne korzystają w zakresie łączności radiowej, telegraficznej, telefonicznej, pocztowej i kolejowej z wszelkich ulg, przysługujących urzędom państwowym, a przede wszystkim z prawa pierwszeństwa przy przesyłaniu codziennych meldunków i informacji ostrzegawczych o stanie pogody i stanie wód.

Art. 10. Instytut ma prawo zakładania w porozumieniu z Ministerstwem Bezpieczeństwa Publicznego, Ministerstwem Poczt i Telegrafów własnych radiostacyj nadawczo-odbiorczych, przyczym przysługuje mu również prawo korzystania z innych stacyj radiotelegraficznych w Państwie.

Art. 11. Instytut podlega bezpośrednio Ministrowi Komunikacji.

Na czele Instytutu stoi dyrektor mianowany i zwalniany przez Ministra Komunikacji. Zastępców dyrektora mianuje i zwalnia Minister Komunikacji na wniosek dyrektora. Organizację Instytutu określi statut uchwalony przez Radę Ministrów na wniosek Ministra Komunikacji.

Art. 12. Minister Komunikacji może tworzyć oddziały terenowe oraz stacje obserwacyjne i doświadczalne. Ilość, siedzibę, szczegółowy zakres działania i organizację oddziałów terenowych oraz stacji obserwacyjnych i doświadczalnych określi Minister Komunikacji.

Art. 13. Pracowników naukowych, technicznych i administracyjnych Instytutu mianuje i zwalnia Minister Komunikacji na wniosek dyrektora.

Art. 14. Budżet Instytutu stanowi osobny dział budżetu Ministerstwa Komunikacji.

Art. 15. Organem doradczym Instytutu jest Komitet Hydrologiczno-Meteorologiczny, składający się z przedstawicieli zainteresowanych ministerstw oraz powoływanych i odwoływanych przez Ministra Komunikacji na wniosek dyrektora delegatów wyższych uczelni, towarzystw naukowych i t. p. Zakres działania i organizację Komitetu Hydrologiczno-Meteorologicznego ustali statut uchwalony przez Radę Ministrów na wniosek Ministra Komunikacji.

Art. 16. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Komunikacji.

Art. 17. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci moc obowiązującą ustawa z dnia 23 maja 1922 r. w przedmiocie statutu Państwowego Instytutu Meteorologicznego (Dz. U. R. P. Nr 44, poz. 373).

Prezydent Krajowej Rady Narodowej: Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
Minister Komunikacji: Jan Rabanowski

185.
ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA PRZEMYSŁU

z dnia 30 listopada 1945 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Oświaty o zmianie przepisów dotyczących egzaminu na czeladnika.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 60, z dnia 13 marca 1946 r.)

Na podstawie art. 157 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) zarządza się, co następuje:

§ 1. Każda z komisji egzaminacyjnych, przewidzianych w art. 153 ust. 3 prawa przemysłowego, składa się z przewodniczącego i przynajmniej dwóch członków, w tym jednego delegata, wyznaczonego przez kuratorium właściwego okręgu szkolnego.

§ 2. Regulamin egzaminacyjny, przewidziany w art. 154 ust. 2 prawa przemysłowego powinien zawierać przepis o posiadaniu przez kandydata podstawowych wiadomości z dziedziny języka polskiego z korespondencją, rachunków z kalkulacją i księgowością, rysunków, przepisów prawnych, higieny i bezpieczeństwa pracy, materiałoznawstwa oraz technologii wykonawczej w granicach danego zawodu. Szczegółowa instrukcja, wydana przez władzę szkolną, określać będzie skalę wymagań powyższych umiejętności.

Postępowanie komisji egzaminacyjnej, sposób egzaminowania i taksy egzaminacyjne ustala się regulaminami egzaminacyjnymi, które wydaje izba rzemieślnicza w porozumieniu z kuratorium właściwego okręgu szkolnego.

§ 3. Podanie o dopuszczenie do egzaminu, przewidziane w art. 155 ust. 1 prawa przemysłowego, wnosi terminator (lub pomocnik) do izby rzemieślniczej. Do podania należy dołączyć świadectwo z ukończenia nauki lub też świadectwo stwierdzające przebyty czas nauki w rzemiośle oraz oświadczenie stwierdzające, że w miejscowości, w której terminator odbywał naukę rzemiosła, nie było w okresie czasu odbywania terminu publicznej szkoły dokształcającej zawodowej, bądź oświadczenie, że terminator z innej uzasadnionej przyczyny nie mógł uczęszczać do publicznej szkoły dokształcającej zawodowej w miejscowości, w której odbywał naukę.

§ 4. Przepisy rozporządzenia niniejszego odnoszą się do terminatorów, którzy nie mogą okazać świadectwa szkolnego z ukończenia nauki w publicznej szkole dokształcającej zawodowej z powodu braku takiej szkoły lub z powodu niemożliwości uczęszczania do niej z innej uzasadnionej przyczyny w miejscowości, w której terminator odbywał naukę rzemiosła.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i traci moc obowiązującą z dniem 31. grudnia 1946 r.

Minister Przemysłu: Hilary Minc
Minister Oświaty: Czesław Wycech

186.
ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA PRZEMYSŁU

z dnia 11 stycznia 1946 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Aprowizacji i Handlu, Administracji Publicznej, Odbudowy oraz Pracy i Opieki Społecznej w sprawie zmiany przepisów wykonawczych do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r o prawie przemysłowym.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 47 z dnia 18 lutego 1946 r.)

Na podstawie art. 197 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) zarządza się, co następuje:

§ 1. Uchyla się moc obowiązującą przepisu § 4 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 7 grudnia 1927 r., zawierającego przepisy wykonawcze do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 111, poz. 942).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu: Hilary Minc
Minister Aprowizacji i Handlu: Jerzy Sztachelski
Minister Administracji Publicznej: Władysław Kiernik
wz. Minister Odbudowy: Juliusz Zakowski
wz. Minister Pracy i Opieki Społecznej: Feliks Mantel

187.
ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ODBUDOWY

z dnia 12 stycznia 1946 r.

o utworzeniu dyrekcyj odbudowy w Gdańsku, Poznaniu i Wrocławiu.

(Przedruk z Dz. U. R.P. Nr 5, poz. 48, z d. 18 lutego 1946 r.)

Na podstawie art. 6 ust. (2) dekretu z dnia 24 maja 1945 r. o utworzeniu Ministerstwa Odbudowy (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 123) w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych, Skarbu, Komunikacji oraz Poczt i Telegrafów zarządzam, co następuje:

§ 1. Tworzy się organy techniczno-budowlane:
1) w Gdańsku pod nazwą „Gdańska Dyrekcja Odbudowy",
2) w Poznaniu pod nazwą „Poznańska Dyrekcja Odbudowy",
3) we Wrocławiu pod nazwą „Wrocławska Dyrekcja Odbudowy".

§ 2. 1. Obszar działania Gdańskiej Dyrekcji Odbudowy obejmuje miasta: Gdańsk, Gdynię, Sopot i Elbląg, z wyłączeniem obszarów portowych tych miast.

2. Obszar działania Poznańskiej Dyrekcji Odbudowy obejmuje miasto Poznań.

3. Obszar działania Wrocławskiej Dyrekcji Odbudowy obejmuje miasto Wrocław.

4. Minister Odbudowy może zlecić dyrekcji odbudowy wykonanie poszczególnych robót poza obszarem działania, określonym w ust. 1, 2 i 3, jednakże w granicach województwa, w którym znajduje się jej siedziba.

§ 3. 1. Do okresu działania dyrekcji odbudowy należy:
1) budowa, odbudowa, rozbudowa:
a) budynków państwowych i na wniosek organów samorządu — budynków samorządu terytorialnego,
b) zakładów użyteczności publicznej, dróg i urządzeń komunikacji miejskiej,
2) wykonywanie innych robót techniczno-budowlanych na zarządzenie Ministra Odbudowy.

2. Czynności, określone w ust. 1, obejmują również projektowanie robót i zawieranie umów na dostawy i roboty, roboty wstępne i przygotowawcze (rozbiórka, oczyszczanie terenu i t. p.) oraz administrację odnośnych robót.

§ 4. 1. Na czele dyrekcji odbudowy stoi dyrektor mianowany przez Ministra Odbudowy.

2. Dyrektor podlega bezpośrednio Ministrowi Odbudowy.

3. Powoływanie sił pomocniczych i kancelaryjnych należy do dyrektora.

§ 5. 1. W wykonywaniu swoich zadań dyrekcja odbudowy współpracuje z władzami i urzędami interesowanymi, a w szczególności z organami podległymi na danym terenie Ministerstwu Odbudowy oraz organami samorządu terytorialnego.

2. Organem opiniodawczym, koordynującym działalność dyrekcji odbudowy w zakresie zamierzeń i ich realizacji, jest komisja programowa dyrekcji odbudowy.

3. W skład komisji programowej dyrekcji odbudowy wchodzą:
a) wojewoda, jako przewodniczący,
b) dyrektor, jako zastępca przewodniczącego,
c) prezydenci miast i przedstawiciele miejskich rad narodowych,
d) naczelnik wojewódzkiego wydziału odbudowy,
e) dyrektor regionalnego urzędu planowania przestrzennego,
f) rzeczoznawcy i inne osoby, których udział ze względu na istotę rozpatrywanych zagadnień jest wskazany.

4. Osoby wymienione w ust. 3 lit. c)—f) wchodzą w skład komisji programowej na zaproszenie przewodniczącego.

§ 6. Organizację wewnętrzną i tryb załatwiania spraw w dyrekcjach odbudowy określi zarządzenie Ministra Odbudowy.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Odbudowy: Michał Kaczorowski

188.
ZARZĄDZENIE
MINISTRA ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ

z dnia 30 listopada 1945 r.

o ustanowieniu zarządu przymusowego Związku Straży Pożarnych.

(Przedruk z Monitora Polskiego Nr 24, poz. 39 z dnia 11 marca 1946 r.)

Na zasadzie art. 54 Prawa o stowarzyszeniach z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 808) zarządzam, co następuje:

§ 1.

Wobec nieistnienia władz statutowych Związku Straży Pożarnych R. P., stowarzyszenie wyższej użyteczności, ustanawia się Zarząd Przymusowy tego stowarzyszenia.

Zakres uprawnień Zarządu Przymusowego obejmuje wszelkie uprawnienia statutowe Rady Naczelnej i Zarządu Głównego Związku jako władz zarządzających z wyjątkiem decydowania o kupnie i sprzedaży nieruchomości.

Uchwały Zarządu Przymusowego dotyczące:
a) kupna i sprzedaży sprzętu pożarniczego i środków lokomocji,
b) zaciągania pożyczek,
c) ustanawiania wysokości składek członkowskich,
d) planu działalności i budżetu Związku — wymagają zatwierdzenia przez Ministra Administracji Publicznej.

§ 2.

Zarząd Przymusowy składa się z Prezesa i 5-ciu członków, których mianuje i odwołuje Minister Administracji Publicznej. Ponadto w skład Zarządu Przymusowego wchodzi z urzędu Inspektor Naczelny Związku Straży Pożarnych R. P.

§ 3.

Funkcje władz statutowych okręgów wojewódzkich i oddziałów powiatowych Związku pełnić będą wojewódzkie i powiatowe Komisje zarządające, składające się z prezesa oraz trzech członków, których mianuje i odwołuje Zarząd Przymusowy Związku. Ponadto w skład wojewódzkich komisyj zarządzających wchodzi z urzędu wojewódzki inspektor pożarnictwa, zaś w skład powiatowych — instruktor powiatowy straży pożarnych.

Komisje zarządzające nie są uprawnione do kupna i sprzedaży nieruchomości.

Uchwały komisyj zarządzających dotyczące:

a) kupna i sprzedaży sprzętu pożarniczego i środków lokomocji,

b) zaciągania pożyczek,

c) planu działalności i budżetu okręgów wojewódzkich i oddziałów powiatowych,

wymagają zatwierdzenia Zarządu Przymusowego, jeśli chodzi o uchwały komisyj wojewódzkich — i właściwej komisji wojewódzkiej jeśli chodzi o uchwały komisji powiatowej.

Minister Administracji Publicznej:
Dr. Wł. Kiernik

189.
ZARZĄDZENIE
MINISTRA ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ
z dnia 13 lutego 1946 r.

w sprawie składu osobowego Zarządu Przymusowego Związku Straży Pożarnych Rzeczypospolitej Polskiej.

(Przedruk z Monitora Polskiego Nr 24, poz. 40 z dnia 11 marca 1946 r.)

Stosownie do § 2 zarządzenia Ministra Administracji Publicznej z dnia 30 listopada 1945 r. o ustanowieniu zarządu przymusowego Związku Straży Pożarnych Rzeczypospolitej Polskiej, mianuję Chomicza Bolesława prezesem Zarządu Przymusowego, zaś Cholewińskiego Zygmunta, Remiszewskiego Antoniego, Zdzieszyńskiego Mieczysława, Sobczyka Franciszka i Araszkiewicza Stanisława — członkami tegoż Zarządu.

Minister Administracji Publicznej:
Dr. Wł. Kiernik

190.
OBWIESZCZENIE
MINISTRA SKARBU
z dnia 31 grudnia 1945 r.

ustalające dalszą listę przedsiębiorstw bankowych, uprawnionych do handlu zagranicznymi środkami płatniczymi.

(Przedruk z Monitora Polskiego Nr. 21 poz. 35 z dnia 1 marca 1946 r.)

Na podstawie art. 5 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z r. 1938. Nr 86, poz. 584), zmienionego dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 2 września 1939 r. (Dz. U. R. P., Nr 87, poz. 549) ogłaszam, że

POCZTOWEJ KASIE OSZCZĘDNOŚCI

nadane zostały uprawnienia banku dewizowego w zakresie ustalonym w § 1 ust. (2) i (6) oraz w § 8 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 419) zmienionego rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 40).

Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski.

191.
OBWIESZCZENIE
MINISTRA SKARBU
z dnia 30 stycznia 1946 r.

ustalające dalszą listę przedsiębiorstw bankowych, uprawnionych do handlu zagranicznymi środkami płatniczymi.

(Przedruk z Monitora Polskiego Nr 21, poz. 36 z dnia 1 marca 1946 r.)

Na podstawie art. 5 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej, z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z r. 1938, Nr 86, poz. 584), zmienionego dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 2 września roku 1939 (Dz. U. R. P., Nr 87, poz. 549), odwołuję uprawnienia agenta dewizowego udzielone Państwowemu Bankowi Rolnemu dekretem moim z dnia 10 sierpnia 1945 r. i równocześnie ogłaszam, że

PAŃSTWOWEMU BANKOWI ROLNEMU

nadane zostały uprawnienia banku dewizowego w zakresie ustalonym w § 1 ust. (2) i (6) oraz w § 8 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 419), zmienionego rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 40).

Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

192.
OBWIESZCZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
z dnia 21 stycznia 1946 r.

o utracie mocy obowiązującej dekretów: o utworzeniu przedsiębiorstwa państwowego Polskie Linie Lotnicze „Lot" oraz o dodatku naukowym do uposażenia.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 20, z dnia 5 lutego 1946 r.)

Na zasadzie art. 2 pkt. 2 dekretu z dnia 29 września 1945 r. o zmianie i uzupełnieniu przepisów o wydawaniu Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz U. R. P. Nr 55, poz. 305) oraz art. 1 pkt. c) ustawy z dnia 15 sierpnia 1944 r. o tymczasowym trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 3) podaje się do wiadomości, że wobec nieprzedłożenia przez Prezydium Krajowej Rady Narodowej na IX Sesji Krajowej Radzie Narodowej do zatwierdzenia utraciły moc prawną:

1) dekret z dnia 18 lipca 1945 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa państwowego Polskie Linie Lotnicze „Lot" (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 138) i

2) dekret z dnia 6 czerwca 1945 r. o dodatku naukowym do uposażenia (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 152).

Minister Sprawiedliwości: Henryk Świątkowski

193.
ROZPORZĄDZENIE
WOJEWODY ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO
z dnia 21 marca 1946 r.

o zmianie rozporządzenia Wojewody Śląsko-Dąbrowskiego z dnia 27 listopada 1945 r. o podziale powiatu kozielskiego na gminy wiejskie i gromady.

§ 1.

Rozporządzenie Wojewody Śląsko - Dąbrowskiego z dnia 27 listopada 1945 r. o podziale powiatu kozielskiego w województwie śląsko-dąbrowskim na gminy wiejskie i gromady (Śl.-Dąbr. Dz. Wojew. Nr 34, poz. 462) zmienia się jak następuje:

1) Punkt 6 § 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„6. Gminę Gościęcin z siedzibą urzędową w Gościęcinie.

W skład tej gminy wchodzą następujące miejscowości jako gromady:

1. Borysławice
2. Gościęcin
3. Grodzisko
4. Grudynia Mała
5. Grudynia Wielka, obejmująca miejscowości Grudynia Wielka i Jakubowice
6. Karchów
7. Kózki
8. Naczysławice
9. Milice
10. Teśnów
11. Trawniki, obejmująca miejscowości Trawniki i Mierzęcin
12. Urbanowice."

2) Punkt 10 § 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„10. Gminę Większyce z siedzibą urzędową w Większycach.

W skład tej gminy wchodzą następujące miejscowości jako gromady:

1. Kamionka
2. Komorno
3. Mechnica
4. Poborszów
5. Pociękarb, obejmująca miejscowości Pociękarb, Bytków i Radziejów
6. Pokrzywnica
7. Rogi
8. Większyce."

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1946 r.

Wojewoda:
w/z. (—) Pułk. *Ziętek*, Wicewojewoda

194.
ROZPORZĄDZENIE
WOJEWODY ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO
z dnia 21 marca 1946 r.
o zmianie rozporządzenia Wojewody Śląsko-Dąbrowskiego z dnia 27 listopada 1945 r. o podziale powiatu gliwickiego na gminy wiejskie i gromady.

§ 1.

Rozporządzenie Wojewody Śląsko - Dąbrowskiego z dnia 27-go listopada 1945 r. o podziale powiatu gliwickiego w województwie śląsko-dąbrowskim na gminy wiejskie i gromady (Śl.-Dąbr. Dz. Wojew. Nr 34, poz. 458) zmienia się jak następuje:

Punkt 10 § 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„10. Gminę Toszek-Wieś z siedzibą urzędową w Toszku.

W skład tej gminy wchodzą następujące miejscowości jako gromady:

1. Boguszyce
2. Kotliszowice
3. Kotulin, obejmująca miejscowości Kotulin i Skały
4. Ligota Toszecka
5. Paczyna
6. Paczynka
7. Pawłowice
8. Płużniczka
9. Pisarzowice
10. Sarnów
11. Wilkowiczki, obejmująca miejscowości Wilkowiczki i Łączki."

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wojewoda:
w/z. (—) Płk. *Ziętek*, Wicewojewoda

195.
ROZPORZĄDZENIE
WOJEWODY ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO
z dnia 29 marca 1946 r.
o zmianie rozporządzenia Wojewody Śląsko-Dąbrowskiego z dnia 27 listopada 1945 r. o podziale powiatu nyskiego na gminy wiejskie i gromady.

§ 1.

Rozporządzenie Wojewody Śląsko - Dąbrowskiego z dnia 27 listopada 1945 r. o podziale powiatu nyskiego w województwie śląsko-dąbrowskim na gminy wiejskie i gromady (Śl.-Dąbr. Dz. Wojew. Nr 34, poz. 464) zmienia się jak następuje:

1. Punkt 3 § 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„3. Gminę Izdebka z siedzibą urzędową w Izdebce.

W skład tej gminy wchodzą następujące miejscowości jako gromady:

1. Brzezinka
2. Bielawa
3. Górka
4. Iława
5. Izdebka
6. Kopernik
7. Kwiatkówka
8. Kuźnica
9. Morawa
10. Przyłęk."

2. Zdanie pierwsze punktu 9-go otrzymuje brzmienie: „Gminę Stary Paczków z siedzibą urzędową w Paczkowie."

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wojewoda:
w/z. (—) Płk. *Ziętek*, Wicewojewoda

196.
ROZPORZĄDZENIE
WOJEWODY ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO
z dnia 29 marca 1946 r.
o zmianie rozporządzenia Wojewody Śląsko-Dąbrowskiego z dnia 27 listopada 1945 r. o podziale powiatu strzeleckiego na gminy wiejskie i gromady.

§ 1.

Rozporządzenie Wojewody Śląsko - Dąbrowskiego z dnia 27 listopada 1945 r. o podziale powiatu strzeleckiego w województwie śląsko-dąbrowskim na gminy wiejskie i gromady (Śl.-Dąbr. Dz. Wojew. Nr 34, poz 469) zmienia się jak następuje:

Pkt. 10 § 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„10. Gminę Rozmierka z siedzibą urzędową w Rozmierce.

W skład tej gminy wchodzą następujące miejscowości jako gromady:

1. Grodzisko
2. Jędrynie
3. Kadłub
4. Osiek
5. Rozmierka, obejmująca miejscowości Rozmierka i Podborzany
6. Rozmierz
7. Sucha."

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wojewoda:
w/z. (—) Płk. *Ziętek*, Wicewojewoda

197.
ROZPORZĄDZENIE PORZĄDKOWE
WOJEWODY ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO
z dnia 29 marca 1946 r.
o ochronie lasów od pożarów.

Na podstawie art. 1 dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 21 sierpnia 1944 r. o trybie powołania władz administracji ogólnej I i II instancji (Dz. U. R. P. Nr. 2, poz. 8) i art. 108, pkt. 2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr 80, poz. 555 z r. 1936) oraz za zgodą Wydziału Wojewódzkiego zarządzam co następuje:

I. Zapobieganie pożarom.

§ 1.

Zabrania się:

a) palenia ognisk w lasach i w odległości 100 m od lasów,
b) rzucania przy drogach i w lesie płonących zapałek i niedopałków papierosów w czasie upałów i suszy,
c) palenia tytoniu w lasach osobom w nim niezatrudnionym,
d) palenia ogni sztucznych, puszczania rakiet do 200 metrów od lasów i zagajników.

§ 2.

(1) Rozpalanie ognisk dozwolone jest do przygotowania pożywienia dla osób pracujących w lasach i oddziałów wojska ćwiczącego w lasach.

(2) Ogniska te można rozpalać przy zachowaniu następujących ostrożności:

a) przed rozpaleniem ogniska powinna być zgrabiona ściółka w promieniu 1 metra od ogniska;

b) ogniska należy nieustannie pilnować;

c) przed opuszczeniem ogniska należy je zagasić i zasypać ziemią.

(3) Palenie kory, gałęzi i odpadków, pozostałych po wyrębie i obróbce drzewa, odbywać się może tylko pod nadzorem administracji leśnej i po uprzednim zawiadomieniu właściwego Zarządu gminnego, posterunku Milicji Obywatelskiej, albo najbliższej straży pożarnej i powinno mieć miejsce zawsze w warunkach uniemożliwiających przeniesienie się ognia na zabudowania lub lasy.

II. Przepisy końcowe.

§ 3.

(1) Przekraczanie przepisów niniejszego rozporządzenia podlega karze grzywny do 5.000 zł. lub karze aresztu do dni 14, albo obu tym karom łącznie.

(2) Odpowiedzialność za przekroczenie przepisów niniejszego rozporządzenia przez niepełnoletnich lub bezwłasnowolnych ciąży na rodzicach, lub osobach sprawujących opiekę w wypadkach stwierdzenia braku dozoru z ich strony.

§ 4.

(1) Do orzekania w sprawach o przekroczenie niniejszego rozporządzenia, powołane są powiatowe władze administracji ogólnej (tj. właściwe Starostwo pow. względnie grodzkie) w myśl postanowień rozp. Pr. R. z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu karno-administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 365).

(2) Upoważniam również organa samorządowe, podległe powiatowym władzom administracji ogólnej do nakładania kar w formie nakazów karnych do wysokości trzech dni aresztu lub 500 zł. grzywny, względnie obu tych kar łącznie za przekroczenie niniejszego rozporządzenia (art. 45 postępowania karno-administracyjnego).

(3) Organami samorządowymi w rozumieniu niniejszego rozporządzenia są:

w miastach wydzielonych z powiatowych związków samorządowych — prezydenci tych miast, w miastach niewydzielonych z powiatowych związków samorządowych — burmistrzowie, w gminach wiejskich — wójtowie.

§ 5.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wojewoda:
wz. (—) Płk. Ziętek, Wicewojewoda Śląsko-Dąbrowski

198.

MINISTER ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH
Nr. Wet./3—I—3/1 Warszawa, dnia 28. 2. 1946 r.

PISMO OKÓLNE
o badaniu zwierząt repatriantów

Na podstawie § 3 Rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 24. 3. 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 42, poz. 11) w celu zastosowania jaknajdalej idących ułatwień dla repatriantów z Z. S. R. R. przy przewozie inwentarza żywego, zezwalam na wprowadzenie (przywóz) zwierząt jednokopytowych, przeżuwających, świń, drobiu, psów i kotów pod następującymi warunkami:

1. Zwierzęta wprowadzone zostaną zbadane przez lekarzy wet. wyznaczonych przez wojewodę na stacjach (punktach) wejściowych; (odpowiednie zaświadczenie o zbadaniu i stanie zdrowotności wym. lekarze wet. wydadzą bezpłatnie).
2. W wypadku niemożności przeprowadzania badań lekarsko-weterynaryjnych na stacjach (punktach) wejściowych, repatrianci obowiązani są natychmiast po przybyciu na miejsce osiedlenia się, za pośrednictwem władzy samorządowej (sołtys, wójt, posterunek milicji obywatelskiej itp.) zgłosić właściwemu staroście ilość i jakość zwierząt wprowadzonych. Starosta wydeleguje powiatowego lub najbliżej zamieszkałego lekarza weterynaryjnego celem zbadania stanu zdrowotności zwierząt wprowadzonych.
3. Koszty badania zwierząt wprowadzonych ponosi Skarb Państwa (dieta i rzeczywiste koszty podróży) z kredytów Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych z §§ 4 i 19.

Władza administracyjna winna podać do wiadomości wójtom i sołtysom oraz posterunkom milicji obywatelskiej, że repatrianci z Z. S. R. R. winni zgłosić wprowadzone zwierzęta celem ich zbadania i uzyskać zaświadczenie lekarsko-weterynaryjne. Spędy winny być dokonywane wsiami, a nie gminami.

V-Minister:
(—) St. Bieniek.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Weterynarii
Wet. III. B/1—1/46 Katowice, dnia 25. 3. 1946 r.

Starostwa Powiatowe, Powiatowi Lekarze Weterynaryjni wszyscy, Starostowie Grodzcy Katowice, Chorzów, Bytom, Zabrze, Gliwice, Sosnowiec

do wiadomości i wykonania.

Za Wojewodę:
Naczelnik Wydz. Weterynarii (—) Wójcicki Bronisław

199.

MINISTERSTWO ZIEM ODZYSKANYCH
Departament Planowania i Koordynacji
PK/V/4436/948/46 Warszawa, dnia 14. marca 1946 r.

OKÓLNIK Nr 27
w sprawie zapotrzebowań na samochody

Do Ob. Ob. Okręgowych Pełnomocników Rządu R. P. oraz Województw na Ziemiach Odzyskanych.

Nawiązując do pisma Ministerstwa Administracji Publicznej z dnia 13 grudnia 1945 r. L. dz. I. 0. 19873/45 r., oraz pisma C. U. P. z dnia 26 II. L. dz. 1628/Kł/7918 Departament Planowania i Koordynacji Ministerstwa Ziem Odzyskanych podaje w sposób postępowania przy zapotrzebowaniach i realizacji rozdzielników na samochody z przydziałów UNRRA.

I. Wnioski o przydział samochodów można składać do Ministerstwa Ziem Odzyskanych tylko za aprobatą Okręgowych Pełnomocników Rządu (Województw).

II. Zawiadomienie o przyznaniu pojazdów mechanicznych Ministerstwo Ziem Odzyskanych przesyła do Okręgowych pełnomocników Rządu R. P. (Województw), a równocześnie do urzędów zainteresowanych.

III. Zainteresowane Urzędy Wojewódzkie, Powiatowe lub Samorządy, oraz Spółdzielnie, po otrzymaniu zawiadomienia delegują urzędników do M. Z., w celu załatwienia formalności, polegających na uzyskaniu asygnaty, oraz wskazaniu miejsca odbioru samochodu,

IV. W miejscu wskazanym delegaci po obejrzeniu i wycenieniu samochodu, dokonywują wpłat na konto „Narodowy Bank" w Warszawie — wpłaty za towary UNRRA, po czym z dowodami wpłat i asygnatami odbierają samochody.

Wnioski o przydział samochodów powinny być przez ob. ob. Pełnomocników Okręgowych (Wojewodów) badane pod względem potrzeby i celowości, oraz możliwości finansowych danego urzędu (samorządu).

Obecnie aktualne są tylko przydziały samochodów ciężarowych.

Wnioski należy przesyłać do Ministerstwa Ziem Odzyskanych, Departament Planowania i Koordynacji w terminie do 15 każdego miesiąca.

Równocześnie traci moc okólnik Nr 12 z dnia 15 II. 1946 r.

w/z Dyrektor: (—) S. Hartman

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Nr. Kom. 34/12 Katowice, dnia 30. marca 1946 r.

Zapotrzebowanie na samochody.

Ob. Ob. Starostom Powiatowym i Prezydentom Miast **wszystkim na terenie Śl. Opolskiego**

podaję zamieszczony wyżej okólnik Ministerstwa Ziem Odzyskanych do wiadomości, stosowania się oraz celem pouczenia zainteresowanych urzędów i instytucji.

Wojewoda:
w/z (—) dr inż. J. Salcewicz, Wicewojewoda.

200.

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Nr. Sm. I. 9/51. Katowice, dnia 15 kwietnia 1945 r.

PISMO OKÓLNE
w sprawie dodatku na wyżywienie pracowników związków samorządowych

Na skutek zapytań ze strony związków samorządowych w sprawie dodatku na wyżywienie dla swoich pracowników wyjaśniam, że związki samorządów mogą w swoich budżetach na rok 1946/47 preliminować pewne kredyty na ten cel. Wysokość tych kredytów zależna jest od stanu finansowego danego związku samorządowego. W każdym razie nie mogą być przekroczone normy, stosowane obecnie do funkconariuszów państwowych, t. zn. 300 zł miesięcznie na jednego pracownika.

Przez wstawienie do budżetu kredytów na omawianą akcję nie stwarza się jeszcze podstawy prawnej do żądania przez pracowników samorządowych wypłacania im tego dodatku, który jest świadczeniem dobrowolnym ze strony związku samorządowego. Zarządy związków samorządowych mogą więc przy wykonywaniu budżetu obniżyć wysokość dodatku względnie wstrzymać całkowicie jego wypłatę, o ile sytuacja finansowa związku samorządowego będzie tego wymagała.

Wojewoda:
wz. (—) płk. Ziętek, wicewojewoda.

201.

MINISTERSTWO KOMUNIKACJI
Departament Finansowy
Nr II 4-1-11/46 Warszawa, dnia 1 kwietnia 1946 r.

OKÓLNIK
Obligacje Pożyczki Odbudowy — jako kaucje, wadia i zabezpieczenia.

Do wszystkich Departamentów i Biur M. P. wszystkich Dyrekcji Okręgowych Kol. Państwowych i Biur bezpośrednio podległych Min. Komunikacji.

Na podstawie uchwały Prezydium Komitetu Ekonomicznego z dnia 8. lutego 1946 r. należy przyjmować jako wadia, kaucje oraz zabezpieczenia zaliczek na **wszystkie roboty budowlane** obligacje Premiowej Pożyczki Odbudowy Kraju 1946 r., wypuszczonej na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu z 16. lutego 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 7/46 poz. 63) a mianowicie:

1) Przystępujący do przetargu obowiązani są załączyć zaświadczenie instytucji subskrybującej o wysokości nabytych obligacyj Premiowej Pożyczki Odbudowy Kraju 1946 r.
2) Komisje przetargowe zobowiązane są przy oddawaniu robót z przetargu dawać pierwszeństwo — przy tej samej lub zbliżonej (w ramach do 5%) w wysokości kosztorysu tym z pomiędzy zgłaszających się firm, które wykupiły większą od pozostałych ilość obligacji Pożyczki Odbudowy.

   Odstąpienie od powyższej zasady winno być w każdym poszczególnym przypadku szczegółowo uzasadnione.
3) Wadia przetargowe przy robotach budowlanych mają być przyjmowane wyłącznie w obligacjach Pożyczki Odbudowy według wartości nominalnej.
4) Zabezpieczenia zaliczek tak gotówkowych jak i materiałowych wydawane zgodnie z umową przy robotach budowlanych, winny być przyjmowane częściowo w formie złożenia do depozytu obligacji Pożyczki Odbudowy. Ta część zabezpieczenia, która będzie dana przez złożenie do depozytu obligacji Pożyczki Odbudowy, winna wynosić co najmniej 5% sumy kosztorysowej.

(—) Cywiński, p. o. Dyrektor Departamentu.

MINISTERSTWO KOMUNIKACJI
Dep. Dróg Kołowych
Nr IX—1—61/43/46 Warszawa, dnia 4. kwietnia 1946 r.

Do Urzędów Wojewódzkich Wydz. Komunikacyjnych Rejonowych Kierownictw Odbudowy Mostów wszystkich.

W uzupełnieniu zarządzenia z 21. 3. 46 r. Nr. IX—1—61/36 46, w odpisie do wiadomości i ścisłego stosowania.

p. o. Dyrektor Departamentu (—) Inż. Al. Gajkowicz.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Komunikacyjny
Nr. Kom. 23/1/4 Katowice, dnia 25 kwietnia 1946 r.

Wszystkim Ob. Ob. Kierownikom Powiatowych Zarządów Drogowych do wiadomości.

Za Wojewodę:
Dr Kaufman, Naczelnik Wydziału.

202.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Zdrowia
Nr. Z. — 7b/1/46 Katowice, dnia 2 marca 1946 r.

OKÓLNIK
w sprawie uruchomienia Wojewódzkiego Zakładu Leczniczo-Wychowawczego w Istebnej

Starostwa Powiatowe i Grodzkie — Lekarze Powiatowi i Grodzcy — Województwa Śląsko-Dąbrowskiego.

Urząd Wojewódzki zawiadamia, że Wojewódzki Zakład Leczniczo-Wychowawczy w Istebnej został ponownie uruchomiony i przyjmuje dzieci obojga płci w wieku od 3-ch do 16-tu lat chore na gruźlicę płuc. Zakład przeznaczony jest przede wszystkim do leczenia dzieci pochodzących z środowisk niezamożnych, dlatego uprasza się o powiadomienie wszystkich Gmin i Miast (Opieka Społeczna jako związek wspierania ubogich) oraz ośrodków zdrowia o otwarciu Zakładu. Chorych kierować należy do Zakładu za pośrednictwem Urzędu tutejszego dotychczas praktykowanym sposobem wypełniając przepisowe formularze (wniosek i orzeczenie lekarskie).

Koszta utrzymania dziennego wynoszą do czasu zatwierdzenia przez Wojewódzką Radę Narodową:

100 zł dla instytucyj rządowych, samorządowych i ubezpieczeniowych,
150 zł dla osób prywatnych.

Za Wojewodę: Dr Feliks Presser, Nacz. Wydz.

203.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Wojskowy
Nr. Wojsk. IIIa.-3/2/4/46 Katowice, dn 11. kwietnia 1946 r.

OKÓLNIK
w sprawie wypłaty zasiłków dla rodzin oficerów i podoficerów niezawodowych.

Ob. Starostowie — wszyscy,
Obyw. Prezydenci miast: Bytom, Chorzow, Gliwice, Katowice, Opole, Sosnowiec i Zabrze.

Nawiązując do zarządzenia Ministerstwa Administracji Publ. z dnia 16 marca 1946 r. L. dz. 100/wojsk. Urząd Wojewódzki zawiadamia, iż w odniesieniu do przepisu art. 1-go Dekretu z dnia 18. VII. 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 202) stan obecny należy uważać za stan pokojowy.

W związku z powyższym prawo do pomocy i zasiłków wynikające z przepisu art. 1-go i następnych wspomnianego dekretu, przy zachowaniu w szczególności warunku wynikającego z przepisu art. 3-go tegoż dekretu może być przyznawane tylko tym rodzinom oficerów i podoficerów W. P., które wykażą się posiadaniem urzędowych zaświadczeń, wystawionych przez właściwą władzę przełożoną danego oficera, czy też podoficera stwierdzających, że dany oficer względnie podoficer odbywa służbę wojskową niezawodowo.

Za Wojewodę:
(—) Dr. Skulicz, Naczelnik Wydziału Wojskowego

204.

ZARZĄDZENIE STAROSTY GRODZKIEGO KATOWICKIEGO

z dnia 7 marca 1946 r. Nr. A. II. 8/46.

w sprawie prawidłowego umieszczania numerów orientacyjnych.

Na podstawie rozporządzenia Wojewody Śląsko-Dąbrowskiego z dnia 24 stycznia 1946 r. (Śląsko-Dąbrowski Dziennik Wojewódzki z dnia 15. II. 1946 r. Nr 4, poz. 58) o ochronie dróg publicznych oraz o bezpieczeństwie i porządku ruchu publicznego na obszarze Województwa Śląsko-Dąbrowskiego, zarządzam co następuje:

Właściciele nieruchomości, położonych przy ulicach miasta Katowic, lub zarządzający nimi, są zobowiązani oznaczyć swoje domy liczbami (numerami) orientacyjnymi, ustalonymi przez Zarząd Miejski.

Numery orientacyjne należy umieszczać na domach nad wejściem głównym lub bocznym, a przy wejściach przez ogrody — na ogrodzeniu, na wysokości nie więcej niż 3 m. od ziemi.

Ustala się jednolity typ numerów orientacyjnych; odpowiadać on winien wzorowi numeru orientacyjnego, przymocowanego w holu u wejścia do Zarządu Miejskiego (ul. Młyńska 4), a mianowicie: w metalowym trójkącie dwie bocznice z białego szkła matowanego (wysokości 24 cm. i szerokości 16 cm.), na których widnieje liczba nieruchomości (8 cm. wysokości), a pod nią nazwa ulicy (w kolorze ciemno-granatowym lub czarnym), wewnątrz trójkąta żarówka oświetlająca, połączona z instalacją elektryczną.

Liczby te (lampki) powinny być codziennie od zmroku do świtu oświetlane za pomocą żarówki o sile 40 wat, zaś w domach nieposiadających instalacji elektrycznej — zapomocą urządzeń gazowych.

Do dnia 1 czerwca rb. wszystkie domy na terenie miasta powinny być w powyższe numery zaopatrzone i regularnie oświetlane.

Z upływem tego terminu przeprowadzona zostanie kontrola i niestosujący się do wykonania tego zarządzenia ulegną karze grzywny do 10.000 zł lub aresztu do 6 tygodni, albo obu tym karom łącznie. Niezależnie od kary Starostwo Grodzkie zarządzi zainstalowanie numeru orientacyjnego na koszt właściciela nieruchomości lub odpowiedzialnego administratora.

Prezydent Miasta Katowic jako Starosta Grodzki
wz. Mgr St. Garwiński, Wiceprezydent.

205.

KOMUNIKAT

Komisji Rehabilitacyjno-kwalifikacyjnej dla b. funkcjonariuszów P. P.

„Komisja Rehabilitacyjno-kwalifikacyjna dla b. funkcjonariuszów P. P. podaje do wiadomości, że termin składania wniosków o rehabilitację upływa dla osób przebywających w kraju — z dniem 1. lipca b. r. Do składania wniosków obowiązani są wszyscy byli funkcjonariusze P. P., którzy pełnili służbę do 1. IX. 1939 r. oraz wszyscy b. funkcjonariusze t. zw. policji granatowej, którzy pracują lub zechcą pracować w przyszłości w służbie państwowej, samorządowej w przedsiębiorstwach państwowych lub pod zarządem państwowym oraz we wszelkich innych instytucjach lub zakładach publicznych. — Dla b. funkcjonariuszów P. P. przebywających poza granicami kraju termin składania wniosków przedłuża się na okres 6 tygodni po chwili powrotu do Polski.

Komisja przypomina, że do wniosku o rehabilitację należy dołączyć:

1) 3 fotografie,
2) życiorys z uwzględnieniem dokładnego przebiegu służby przed wojną i w okresie okupacji,
3) dokładne dane personalne,
4) referencje kilku wiarygodnych osób, względnie instytucji publicznej lub organizacji zawodowej, społecznej lub politycznej."

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

„WIADOMOŚCI STATYSTYCZNE".

Ukazał się podwójny zeszyt 4-5 „Wiadomości Statystycznych" za rok 1945. Zeszyt ten obejmuje następujące zagadnienia:

Ludność zarejestrowana do przesiedlenia i przesiedlona z Z. S. R. R. do Polski w/g płci i wieku. Repatriacja przez punkty etapowo zachodnie od początku akcji do dnia 30. XI. 1945 r. Wyniki akcji przedsiedleńczej ludności ukraińskiej i innej z Polski do Z. S. R. R. Produkcja przemysłowa. Obroty towarowe przez porty Gdynię i Gdańsk.

Loty specjalne Polskich Linii Lotniczych „Lot". Ruch samolotów zagranicznych linii lotniczych w Polsce. Ruch pocztowy, telegraficzny i telefoniczny. Ceny wolno rynkowe w handlu detalicznym w niektórych większych miastach artykułów żywnościowych i przemysłowych. Wskaźniki kosztów żywności w niektórych większych miastach. Porównanie kosztów żywności w niektórych większych miastach. Wskaźniki kosztów utrzymania w Warszawie i Łodzi. Zatrudnienie w górnictwie i przemyśle przetwórczym. Zatrudnienie w kopalniach węgla, koksowniach i brykietowniach. Obroty i stan rachunków czekowych Pocztowej Kasy Oszczędności. Wydatki niektórych ministerstw. Rozgłośnie Polskiego Radia i ich działalność. Radiofonizacja. Kina stałe i ich działalność.

ZGUBIONE DOKUMENTY.

Unieważnia się zgubione zaświadczenie Deklaracji wierności wystawione przez Starostwo Katowcie, na nazwisko Moczygemba Maria, zamieszkała Bogucice, Wolności 33. 1089

Unieważnia się zagubione zaświadczenie rejestracyjne samochodu ciężarowego marki „Chevrolet" Nr. Pr. 7071, wyst. przez Okręgowy Urząd Samochodowy Katowice, na Firmę „Natronag" Kalety. 9

Unieważnia się zniszczone zaświadczenie rejestracyjne na samochód osobowy „Tatra" Nr. Pr. 6554, wystawione przez Okręgowy Urząd Samochodowy Katowice na Centralę Żelaza i Stali w Katowicach, Ligonia 22. 10

Unieważnia się zaświadczenie na próbny numer rejestracyjny Pr. 7289 na motocykl marki „Zündapp", nr. silnika 100477, wystawione przez Wojewódzki Urząd Samochodowy Katowice, należący do Powiatowego Zarządu Drogowego w Nysie. 12

Unieważnia się skradzione dowody rejestracyjne samochodu ciężarowego „Opel-Blitz" Nr. C-70315, wystawione przez Okręgowy Urząd Samochodowy Katowice na Górnośląskie Warsztaty Telefoniczne Katowice, ul. Francuska Nr 6. 21

RED. I ADMIN.: Urz. Woj. Śl.-D., ul. Jagiellońska 25 I. p. red.-pok. 244, tel. 444 i 452, adm.-pok. 242, tel. 356. *ZA REDAKCJĘ: Dr. Piotr Batowski.*

PRENUMERATA: Roczna 360,— zł, półroczna 180,— zł, kwartalna 90,— zł. Prenumerata powinna być opłacana najpóźniej na 2 tygodnie przed rozpoczęciem każdego kwartału. Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów Śląsko-Dąbrowskiego Dziennika Wojewódzkiego należy wnosić do właściwych urzędów pocztowych lub Administracji niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru; późniejsze reklamacje będą uwzględniane tylko po uiszczeniu ceny reklamowanego numeru. Cena numeru pojedynczego jest zależna od objętości numeru.

CENY OGŁOSZEŃ: Za 1 mm szpalty redakcyjnej szerok. 82 mm 4,— zł, druk borgis lub petyt. Tabelaryczne i cyfrowe za 1 mm szpalty 50% więcej. O zagubionych dokumentach za wyraz 2 zł, najmniejsze ogłoszenie w tym dziale 20 zł. Ogłoszenia drukuje się po uiszczeniu całkowitej należności przy zamówieniu. Za terminowy druk ogłoszeń wydawnictwo nie odpowiada. Rękopisów nie zwraca się.

Wszelkie należności z tytułu prenumeraty i opłat za ogłoszenia uiszczać należy wyłącznie za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności Oddział w Katowicach na konto czekowe Nr III-4121. Do inkasa należności nikt nie jest upoważniony. **Cena 16,— zł.**

Tłoczono w Drukarni Państwowej Nr 1, (dawn. Drukarnia Urzędu Wojew. Śląsko-Dąbrowskiego), Katowice, Francuska 33, w podw., tel. 327-54

R 14018